

Sto Pimjica

št. 20

SPREHOD SKOZI DVAJSET LET

Letos praznujejo naše Stopinjice 20. obletnico obstoja.

Stopinjice so pravzaprav globoke stopinje naših uporabnikov in zaposlenih, ki zvesto soustvarjajo pred vami tiskano vsebino. So prikaz življenja našega centra, so MI.

Vsebina vsake številke je razdeljena na vsebinske sklope, ki so razvrščeni po letnih časih ali kako drugače. Odvisno od vsakoletnega sprotnega navdiha nas, ustvarjalcev.

Že v zgodnjih letih nastajanja so članke samostojno ustvarjali, poleg zaposlenih, tudi otroci in odrasli, ki so pri nas obiskovali oddelke delovnega usposabljanja. Tradicijo nadaljujemo skozi vsa leta. Prispevki naših otrok in odraslih so še posebej pomembne stopinje, ki jih ne izbriše noben letni čas.

Stopinjice so s tehnološkim razvojem 20 let pridobivale tudi vse bolj izpopolnjeno grafično podobo, od prostoročne pisave in enostavne vezave prvih števil, do celostne grafično računalniške podobe sodobnega časa. Vsaka številka posebej, ne glede na leto izida, pa nosi svojevrsten čar, ki ostaja večni.

Posebej ponosni pa smo na to, da so naše Stopinjice prejele Priznanje Društva specialnih rehabilitacijskih pedagogov / defektologov Slovenije za najkvalitetnejše otroško oziroma mladinsko glasilo zavodov za usposabljanje Republike Slovenije za leto 2006.

Želimo si še veliko let ustvarjanja za Vas in z Vami v našem prostoru pod soncem med ljudmi.

Moto: Živeti med ljudmi in z njimi v prijaznem prostoru pod soncem.

Uredniški odbor

PRVO LETO V NAŠEM NOVEM DOMU

V oktobru preteklega leta se je s preselitvijo v nove prostore končala nekaj desetletij dolga pot upanja in pričakovanj. Pripotovali smo na naš prostor pod soncem.

Z novimi načrti in močmi oboroženi ter prevzeti z navdušenjem in zadovoljstvom smo se odpravili na novo, sodobno pot ... Vsi si želimo, da je to pot uspeha in zadovoljstva vseh invsakega od nas. Polna neznank, zavojev in ovir kot se je pokazala v začetnih mesecih, postaja s časoma bolj gladka, znana, lažja...

Preselitev v nove prostore in drugačne pogoje je zahtevala številne nove organizacijske in tehnološke rešitve, od vseh nas pa veliko aktivnosti, dodatnega dela in prilagajanja ter sprememb. Povečan obseg nalog je terjala tudi priprava in izvedba številnih prireditev in aktivnosti v in izven ustanove. Toda kljub večjemu obsegu nalog je dejavnost potekala neprekinjeno in bile so uresničene tudi vse naloge, ki so bile načrtovane.

Prilagajanje spremembam v novih pogojih ter hkrati skrb za zagotavljanje čim večje varnosti v teh pogojih pa je nemalokrat delovalo stresno in vodilo tudi k ukrepom, ki v vsem ne podpirajo osnovnih načel naše dejavnosti. Potreben je bil čas in izkušnje, ki so lahko usmerile k novim usklajenim rešitvam.

Pokazalo se je in zato lahko verjamemo, da so najustreznejše rešitve dilem, vprašanj, strahov, negotovosti... lahko le tiste, ki nastanejo s sodelovanjem, medsebojnim podpiranjem in spoštovanjem mišljenja drugega. Prave in trdne rešitve pa so lahko le take, ki so naše - skupne, in jih vsak sprejme tudi za svoje.

Vsi delujmo tako! Imamo znanje in moč - pokažimo tudi voljo.

Jožica Grubelnik, direktorica

NOVA ŠOLA - NOVI IZZIVI

Preteklo šolsko leto smo zaključili z intenzivnimi pripravami na težko pričakovano selitev. Nova zgradba nas je vabila, učenci so si smeli kdaj ob vodenju ogledati kako izgledajo nove učilnice, spalnice. Joj, imeli bomo cela stanovanja!? Pospravljeni so bili že učni pripomočki, odvečna garderoba, mi pa smo ostali polni upov, da septembra začnemo v novi zgradbi.

Med počitnicami smo pripravljali nujno novo organizacijo. Načrtovali smo kako bo z razdeljevanjem obrokov, kako bodo oblikovane bivalne skupine, kdo

bo spal v enoposteljni, kdo v dvoposteljni sobi...

Prišel je september, učenci so napolnili spet staro graščino. »Bojana, kdaj se selimo?« »Ne vem«, je bil moj odgovor. »Še nekaj stvari morajo delavci opraviti, pa bo.« Taka in podobna vprašanja so se vrstila dan za dnem. Pa smo počasi začeli s preseljevanjem učnih pripomočkov in imeli pouk na dveh lokacijah. Prenesli smo tudi že nekaj odvečne garderobe v spalnice, a v njih se še nismo smeli gibati. Jasmina je hotela vedeti katera bo njena soba. Pa sem jo odpeljala, da ji pokažem. Bila je tako srečna, da bo dobila svojo sobo, seveda, če bo še naprej tako pridna, da se je v novem centru kar izgubila. Njeno orientacijo v hiši sem še nekajkrat preizkusila, da sem bila prepričana, da je osvojila lokacijo svoje sobe.

Moj najsrečnejši dan pa je bil 1. oktober, ko je direktorica oznanila, da bomo - bodo učenci prespali v novi hiši. »Hura, danes prespimo!« Posteljnino so večji kar pograbili s postelj, mlajšim so jo odpeljale učiteljice. Še nikoli nisem doživela toliko sodelovalnega duha kot ta dan, pa sem v zavodu zaposlena že dolga leta! Otroci, učiteljice, varuhinje, vsi so enakovredno sodelovali pri čiščenju in nameščanju stvari. Res smo si TO želeli! Okupirani z novimi idejami o dodajanju osebne note v prazen prostor smo bili vse do otvoritve. Od tu

dalje pa je delo potekalo bolj dosledno po načrtovanem urniku in letnem načrtu, spet z novimi izzivi.

Bojana Lipičnik, vodja CUV

KOSTANJEV PIKNIK

Ni lepšega od prijetno tople jeseni, od živopisanih barv, ki se pretakajo po gozdovih, ter seveda od pridelkov in dobrot, ki jih s seboj prinaša tetka Jesen.

In »kaj dogaja« v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna?! Nič novega, le to, kar se odvija že skoraj mesec dni ali mogoče celo malo več. Ta omara sem, ono mizo tja... tu bi rabila še to, sem ne sodi tisto...barvna kombinacija je nemogoča... prinesi iz starega Centra še... DOSTI JE TEGA! No, vsaj za eno popoldne, smo si rekli...

Po pravici povedano, se moramo vsi skupaj malo ohladiti od vseh selitvenih naporov iz starega v novi Center in vendarle zaužiti nekaj jesenskih čarov. In kaj je lahko boljšega od popoldneva s pečenim kostanjem?! Mogoče povrh še kakšen kozarec sveže stisnjene jabolčnega soka. Idealna kombinacija za prebavne motnje in visoko koncentracijo vsemogočih plinov v zraku. Pa poskusimo, smo si rekli in stvar izpeljali na dan 9. 10. 2007- s pričetkom ob treh popoldne. Ker pač imam dober nos za vreme in izbiro primernih dni, sem našel najbolj vetroven in hladen dan v celem tednu. No ja, vsaj sneži še ne. Pravijo, da je jesen primeren čas za nostalgijo in čeprav smo že slab teden vseljeni v novem Centru na hribu, se mi že pošteno toži po čudovitem parku starega Centra. Torej bo piknik na igrišču starega Centra v objemu mogočnih dreves mogoče bodo pa malo ublažila sunke vetra. Kot pravi Savinjčan sem bil seveda zelo skromen pri kurjavi in pripeljal premalo drv, zato sem izkoristil močne fante, ki so z veseljem nabrali suhe veje po parku in ni manjkalo dosti, pa bi naredili iz kostanjevega piknika kresovanje. Ampak nisem pa »šparal« pri kostanju in sladkem jabolčniku. Pa pustimo neresnične zgodbe o »škrt« Savinjčanih.

Navkljub močnemu vetru so na igrišče starega Centra vendarle prikapljali eden za drugim iz te in one skupine in ponovno je bilo kot v starih dobrih časih- polno igrišče smeha in dobre volje, čeprav je pošteno vleкло. Po nekaj opravljenih pekah in številnih črno zapečenih olupljenih kostanjih smo se iz belcev počasi spreminjali v... No, vsaj po rokah in okrog ust smo postajali vse bolj črni. V prijetni in pestri družbi se tudi čas kar hitro obrne naokrog in večerja, ki se seveda vedno prileže, ne glede na piknik, je bila že tukaj. Ostali smo le še organizatorji piknika, ki smo iskali rešitve, kako

pogasiti žerjavico, če nimaš vode na dosegu rok. Glede na to, da smo med piknikom zaužili tudi veliko tekočine in so tudi mehurji klicali po izpraznitvi... Ne, seveda ne, da ne bo kdo tega resno jemal! Uspelo nam je in to je tudi glavno. Kostanjev piknik je v celoti uspel, pa čeprav veter res ni bil prizanesljiv- mimogrede ga krivim tudi za moje zažgane hlače, ker pač ni pihal v pravo smer in še dobro, da so bile službene. Po pričevanju nočnih delavcev sem naslednji dan izvedel, da so bili vetrovi v pižamah in plenica varovancev vendarle prizanesljivejši in milejši ter niso s seboj prinašali nobenih večjih neviht.

David Stergar, vzgojitelj

SVETOVNE IGRE SPECIALNE OLIMPIADE V SHANGHAJU

Od 2. do 10. oktobra 2007 so se Svetovne igre specialne olimpiade, igre za osebe z motnjami v duševnem razvoju, prvič odvijale v Aziji - natančneje v Šanghaju, hkrati pa so bile šele drugič organizirane izven Združenih držav Amerike, kjer je družina Kennedy leta 1963 ustanovila specialno-olimpijsko gibanje. Oči sveta so bile uprte v Kitajsko tudi zaradi priprav na največji športni dogodek prihodnjega leta, olimpijske in paraolimpijske igre. Na igrah se je letos pomerilo več kot deset tisoč športnikov s celega sveta, poleg tega pa je pri sami organizaciji v Šanghaju pomagalo več kot 40.000 prostovoljcev, ki so zaščitni znak gibanja. Igre so potekale pod motom »VEM, DA ZMOREM«. Slovenijo je zastopalo 23 tekmovalcev, ki so tekmovali v plavanju (4 tekmovalci), atletiki (4), balinanju (2), kolesarstvu (2), namiznem tenisu (2) in nogometu (8), prvič pa je imela slovenska reprezentanca tudi svojega predstavnika v judu. Skupaj je delegacija štela 35 ljudi. V ekipo se je uspelo uvrstiti tudi tekmovalcu iz Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna, Roku Prašnikarju, ki je nastopil v cestnem kolesarjenju na 10 km in 15 km. Za naše delo v CUDV Dobrna je Rokova uvrstitev v slovensko ekipo veliko priznanje in nova priložnost, da se je izkazal kot dobro pripravljen športnik, ki z rednimi treningi premaguje številne ovire in se je v enakopravnem športnem boju pomeril s sebi enakimi.

Ko smo prispeli v Shanghai, smo se udeležili t.i. Host Town Programa, v katerem smo spoznali številne običaje Kitajcev, njihovo kulturo, tradicijo itd. ter si ogledali enega izmed najboljših in največjih kitajskih živalskih vrtov. Med največjimi atrakcijami so bile pande, pingvini, krokodili in južno-kitajski tiger. Ogledali smo si številne kulturne programe in kar nekaj časa preživeli pri tipičnih shanghajskih družinah, kjer smo si pripravili bogat tradicionalni kitajski obrok, s številnimi okusnimi jedmi.

je v cestni dirki na 10 km uvrstil na 7. mesto, na 15 km pa na 6. mesto v hudi svetovni konkurenci. Na otoku smo obiskali Konfucijev tempelj, številne muzeje in naravne parke in rezervate ter se vrnili v Shanghai na zaključno slovesnost. Osrednji gost na tej slovesnosti je bil španski tenorist Jose Carreras, ki nas je ponovno navdušil s pesmijo »Prijatelja za vedno«, ki je že označevala olimpijske igre leta 1992 v Barceloni. Letošnje igre so potekale tudi pod geslom: This world for me is made (ta svet je narejen zame). Z geslom, s katerim se mogoče najbolj udejanja ideja specialne olimpiade, saj je ta svet naš skupen dom, narejen za vse, neglede na spol, raso, versko pripadnost ter ne glede na takšno ali drugačno vrsto posebnih potreb. In s to idejo smo se specialni olimpijci in njihovi trenerji, simpatizerji udeležili teh iger z

Seveda pa je bilo ogromno časa namenjeno za treninge in priprave za tekmovalne nastope. 2. oktobra, ob 19. uri zvečer smo končno dočakali slavnostno in pompozno otvoritev svetovnih letnih iger specialne olimpiade, na centralnem mestnem stadionu, ki sprejme 80.000 gledalcev. Slovenska delegacija je na osrednji šanghajski stadion vkorakala kot 126. med 165. delegacijami. Triurna otvoritev je bila po zagotovilih obiskovalcev predhodnih iger najbolj spektakularna v vsej zgodovini iger specialne olimpiade. Po otvoritvi se je kolesarska ekipa, v kateri sva bila tudi midva z Rokom, premestila na otok Chongming. Rok

namenom, da bi bili nosilci lepšega in boljšega jutri. Prav zaradi tega pa ideja specialne olimpiade, ki daje vsem enake možnosti za uspeh, postaja vse bolj univerzalna. Moja osebna izkušnja kaže, da takšne igre specialne olimpijce močno motivirajo naše športnike, kar je pogoj za razvoj njihove lastne kompetentnosti na kognitivnem, emocionalnem, psihičnem in socialnem področju. Prav tako moram poudariti velik pomen njihove udeležbe na teh igrah, ki ga imajo le ta na vseživljenjsko učenje in na zagotavljanje večje avtonomije in kvalitete njihovega življenja.

Mag. Tine Kovačič, fizioterapevt, vodja izmene

XX. DNEVI DEFEKTOLOGOV OZIROMA MOJ PRVI OBISK TERM

»Zakaj mi ura zveni že tako zgodaj, saj je vendar petek?!« Jaz vendar ne delam ob petkih. Pogled skozi okno- sama megla, pa še dež vmes. Pa kam jaz danes sploh grem ob tako čudnem vremenu?! Po enournem kombiniranju oblačil v športno elegantnem stilu, ko sem se že petič preoblekel (huje kot ženske), zaradi česar sem moral izpustiti tudi zajtrk- morda bo pa v Kamniku kaj za pod zob, sem vendar uspel s svojim jeklenim konjičkom oddirjati proti Centru na Dobrni, kjer me je že nestrpno pričakovala sodelavka Vanja. Pravzaprav sem jaz čakal njo še... Pa saj ni važno! Izvedla sva hitro menjavo avtomobilov (osebni za službenega) in že sva oddirjala seveda po omejitvah proti Tuhinjski dolini in Kamniku. Mimogrede še nisem omenil, kam sva sploh bila namenjena. V Kamniku z okolico je bilo v letu gospodovem 2007, na dan svetega Venčeslava, organizirano 20. srečanje specialnih in rehabilitacijskih pedagogov oz. defektologov.

Kot je v moji navadi, vedno pridem veliko prezgodaj na tovrstna srečanja, kar pa ni vedno slabo in tudi v tem primeru se je izkazalo tako. Natararji niso varčevali niti z jedačo niti s pijačo in rekel sem si, da imam veliko srečo, da sem vendarle izpustil zajtrk. Prednost prezgodnjih prihodov je vsekakor v tem, da imaš na izbiro še čisto vse, kar ponuja miza.

Pozabil sem omeniti vrečko presenečenja, ki je je bil deležen vsak izmed udeležencev. Med obilno gostijo pogledam vanjo. Kot sem sam tudi pričakoval. Kopica takšnih in drugačnih reklam, ki te kar same vabijo na to in ono. Pa vendar mi oko obstane na enem prav posebnem letaku. Reklama za ene izmed okoliških term. Pogledam podrobneje in verjetno boste težko verjeli toda priložena je bila vstopnica za celodnevno kopanje z večerjo ter preostalimi aktivnostmi, ki jih reklamirane terme ponujajo.

Ko smo počistili še zadnje drobtinice z miz, je bil že čas za uradni del defektoloških dni. Vse pomembne podelitve, govori ipd., je bilo odlično vpleteno med zares kvalitetne nastope varovancev Zavoda za usposabljanje invalidne mladine Kamnik. Omeniti velja številna priznana imena, ki na slovenski sceni nekaj veljajo in pomenijo in so se udeležili tudi tega srečanja. Tako so se nam na govorniškem odru poleg imen, ki v defektološki teoriji in praksi nekaj pomenijo, predstavili tudi predsednik naše republike, predsednik državnega zbora, priznani igralec Rado Mulej, pevec zabavne glasbe Werner... Da ne bo pomote- slavnih gostov je bilo res veliko, a so se vsi predstavili v eni in isti osebi- ni kaj, res odličen imitator. Po odpeti pesmi »Veselo v Kamnik in urno naprej...«, Ne vem točno, zakaj že me je zmotila besedica NAPREJ, se mi je na obraz ponovno narisal nasmeh in v vrečki sem takoj preveril, če je vstopnica za terme še na svojem mestu. Ura je bila hitro naokrog in kar naenkrat je bil uradni del v zaključni fazi. Čas je bil za neuradni del srečanja. Po deževnem sprehodu in »temeljitem« ogledu mestnega jedra Kamnika, ko mi je sotrpin že petič zlil vsebino svojega dežnika za vrat, ko je zmanjkalo časa za ogrevanje lastnega telesa v enem izmed okoliških barov, sem postajal čedalje bolj trdno odločen, da bom danes še bolj moker, kot sem že sicer. Misli so mi ponovno zajadrale k živo pisani vstopnici v moji vrečki presenečenja. To edinstveno priložnost je potrebno izkoristiti. Po tlakovani in zelo mokri poti proti enem izmed kamniških gradov sem pomislil: »Ali imajo v termah slučajno Kneipovo kopal?! To je vsekakor potrebno preveriti!«. Ob ogledu vodnjaka sredi mesta (ne vem že več, čigava mojstrovina je), sem se že, oziroma naju videl pod enim izmed masažnih vrelcev. Konec OGLEDA!!!

Premražena in sestradana sva se z avtomobilom odpeljala še nekaj kilometrov stran, kjer pa naju je pričakala prava gostija (vse še v okviru defektoloških dni). Čas za KOSILO!!! Čar samopostrežnega načina je v tem, da nikoli ne veš, ali se je boljše zagrebsti ali se bolj spleča počakati, saj če zmanjka, še vedno prinesejo novo in sveže. No, skoraj vedno. Priznava, da sva se zmotila, in se odločila za slednji način. No ja, pa saj, če bova lačna... Ali ne omenja vstopnica tudi večerje?!

Konec KOSILA! Ob živi glasbi, ki je sledila, sta se zavrtela natanko dva para (nisva bila med njimi, ker sva načrtovala nadaljevanje dneva). Odšla sva med zadnjimi (prideš prvi, greš zadnji, ali tako nekako pravi pregovor). Sledila sva najinemu osebnemu načrtu in seveda po napornem, mokrem, premraženem a vendar zelo zadovoljivem dnevu, sva se ustavila še...

Tako sva skupaj uspešno zaključila najine defektološke dneve v objemu kamniškega gričevja v prijetnem ambientu prekrasnih term. Hkrati sva imela veliko časa, da sva razmišljala že o prihodnjem letu in novih lokacijah za nove podvige. Glede na to, da sva si tokrat obisk term financirala kar sama, sva skupaj kovala še načrte za dan izrednega dopusta- saj se verjetno strinjate, da bi bila velika škoda, če vstopnic ne bi izkoristila?!

Vanja Sušec, razredničarka
David Stergar, vzgojitelj

VESELI DECEMBER V CUDVI DOBENA

Kot vsako decembrsko praznovanje, z izjemo trgovskih centrov, smo tudi mi začeli Veseli december z obiskom Miklavža. Pa ni bil sam, z njim je prišla Palčica, ki nam je delila darilca. Ja, Miklavž je imel visoko kapo, tako visoko, da se je moral skloniti pred vsakimi vrati. Veste pa, koliko vrat ima naš novi dom. Torej lahko rečem, da se je prvi dobri mož kar pošteno natelovadil. Za njim pa je prišel drugi dobri mož, Božiček. Ampak počakajte, da vam povem, kaj vse se je še prej zgodilo. Lepo po vrsti. Najprej smo seveda morali praznično okrasiti naš dom. Za okraske nismo zapravljali, smo jih naredili kar sami, iz testa. Ne, ne, ne, nismo pekli keksov, vi sladkosnedi! Okraski so bili iz slanega testa, čisto neužitno!

Po ureditvi doma smo si pa že upali koga povabiti v hišo. In prvi tak je prišel, en simpatičen fant, ki je bil vseh predvsem našim tovarišicam. Ne, ne, ne Jan Plestenjak. Domen Kumer je bil, ja, ja. Lepo je pel. Česem bolj natančna, naredil je »ful žurko«. Vsi smo uživali!

Tudi na Dobrni smo se udeležili vsakoletnih božičnih prireditev, malo zunaj, malo notri. Tretji decembrski teden pa smo tudi sami nastopali, uprizorili smo igrico, o kateri pa ne bom pripovedovala, saj jo lahko podrobneje spoznate na neki drugi strani v tem časopisu. Le malo pobrsajte!

Nekaj božičnih utrinkov nam je uprizorila tudi Osnovna šola Dobrna. Njihovi utrinki, iz predstave Prižgimo lučke, so zares zažareli v naši telovadnici.

Seveda pa se decembra spodobi, da ustrezno poskrbimo tudi za nivo sladkorja v naši krvi. Zato smo si z veseljem privoščili božično sladkanje v restavraciji Zdraviliškega doma, ki so jo odprli prav posebej za nas.

No, sedaj pa je čas, da si pred oči prikličemo Božička in njegov HO, HO, HO...

In tako je minil še en zares Veseli, debeli december.

Petra Žnidarčič, psihologinja

PROJEKT »DRUGAČNOST ZDRUŽUJE«

Lisa je prevelika,
Ana je premajhna
Daniel je prevelik,
Emil je presuh.
Fredri je preveč odprt
Ema je preveč zaprta.
Kornelija je preveč lepa,
Tim je preveč grd.
Tereza je prestara,
Marija premlada.

Vsak ima nekaj preveč.
Vsak ima nekaj premalo.
Vsak je nekako normalen.

Je tu kdo, ki je čisto normalen?
Ne, tu ni nikogar, ki je čisto normalen.
To je NORMALNO!

Letošnje šolsko leto smo začeli s projektom »Drugačnost združuje«. Rdeča nit projekta zajema občutljivo tematiko vključevanja (integracije, inkluzije) otrok in mladostnikov z motnjami v duševnem razvoju v družbo sovrstnikov in obratno. Pozornost smo usmerili na vključitev v socialno okolje glede na to, da je okolje tisto, ki sleherni osebi ponuja neskončno možnosti, a hkrati izjemno veliko ovir za njegovo vključitev v vsakdanje okolje. Glavno vodilo projekta je v spoznanju drugačnosti, ne v drugačnih! Za doseg tega cilja je bilo potrebno ustvariti pogoje za sprejemanje, iskanje in spodbujanje drugačnosti. Na eni strani smo želeli vzpostaviti neovirano komunikacijo z vrstniki v soseščini in krajanom. Na drugi strani smo ponudili krajanom, ki imajo specifično znanje na nekem področju, možnost, da sooblikujejo življenje oseb s posebnimi potrebami. Ob tem se ponudi tudi možnost, da spoznajo osebe s posebnimi potrebami in na ta način premostijo morebitna stereotipna razmišljanja.

Otroci s posebnimi potrebami so v prvi vrsti otroci z enakimi potrebami in pravicami kot vsi ostali otroci. Če gledamo s tega stališča, vidimo oznako »posebne« potrebe kot dodatne potrebe določenega otroka in se tako izognemo zanki, da bi zaradi posebne potrebe pozabili na otroka. Vsi otroci, ne glede na posebne potrebe, se največ naučijo iz igre. Odnos do otrok s posebnimi potrebami se izoblikuje že v zgodnjih letih. Ob upoštevanju tega dejstva, smo k sodelovanju povabili vrtec. Za doseganje pozitivnih rezultatov pri delu z otroki, ne zadostuje enotedensko delo z njimi, ampak kontinuirano strukturirano delo, kjer imajo otroci aktivno vlogo. Istočasno to pomeni tudi aktiviranje staršev otrok in mladih. Preko gradiva (ideje, misli, izkušnje, konkretni izdelki,...), ki so ga otroci in mladi dobili iz medsebojnih interakcij, se del tega prenese tudi v domače okolje.

Poglavitna naloga projekta »Drugačnost združuje« je skupno sodelovanje treh dejavnikov; šole (oz. vrtca Dobrna), centra (CUDV Dobrna) in krajanov občine (razna društva in klubi v občini Dobrna). Projekt temelji na procesu spoznavanja drug drugega; druženju otrok in mladih, spodbujanju razumevanja in spoznavanje različnih potreb sovrstnikov, kar naj bi pripomoglo k sožitju, večji socialni integraciji ter oblikovanju socialnih veščin. Zasedovali smo še druge cilje, kot so: dvig kvalitete učno - vzgojnega procesa, uvajanje in spremljanje novih metod in oblik dela, razvijanje ustvarjalnosti

pri delu, razvijanje pozitivnega odnosa do drugih, sodelovanje v vseh delovnih fazah od načrtovanja do izdelave izdelka in razvijanje sposobnosti in odgovornosti za sodelovanje v skupini. Prav tako je ključni cilj vključitev lokalne skupnosti. Na ta način smo želeli raziskati možnosti za povezave v lokalnem okolju ter vzpodbuditi ljudi za raziskovanje lastnih percepcij o osebah s posebnimi potrebami.

Projekt »Drugačnost združuje« je intenzivno potekal od septembra do decembra 2007. Projekt je zasnovan tako, da je upošteval starost in interes obeh vzgojnih skupin, učne načrte, upoštevali pa smo tudi objektivne dejavnike (vremenske razmere, bolezenska stanja, ipd).

Enkrat tedensko so potekale tematske delavnice s predstavniki različnih društev. Tako smo eno dopoldne preživeli z mladimi iz Mladinskega kluba Dobrna, ki so nam pripravili športne igre v naši telovadnici. Ob pomoči Aktiva kmečkih žena ter njene predstavnice gospe Ivanke Štravs smo se naučili, kako se speče domač kruh. S planinskim društvom smo se odpravili na krajši pohod v okolico, kjer nam je planinski vodnik gospod Horjak Franc pripravil pravo planinsko presenečenje. Lovci so nam predstavili njihovo delo in skrb za živali v naših gozdovih. S predstavnicami Delavnic ročnih del smo ustvarjali novoletne čestitke. Z likovnim pedagogom gospodom Lavtižar Silvom smo ustvarjali na temo naše lutkovne predstave iz gline. Vzgojiteljice iz vrtca so pripravile ustvarjalno delavnico na temo jesen tako da smo poleg gline spoznavali tudi druge naravne materiale. Z našo glavno kuharico gospo Rovan Sabino smo spoznali, kaj pomeni zdrava prehrana, nato pa smo pripravili še sadne napitke. Sami pa smo se lotili tudi izdelave medenjakov. Ob petkih so otroci iz vrtca Dobrna prihajali v prostore Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna, kjer so se pripravljali na lutkovno predstavo. V ta del projekta bomo vključili še mladostnike iz Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna, ki obiskujejo različne krožke. Lutkovna predstava je sestavljena iz večsegmentov; pevski, plesni, dramski in instrumentalni del.

Glede na interese vseh sodelujočih so se razdelili v te krožke. V prvih nekaj srečanjih so se udeleženci spoznali in začeli z osvajanjem začetnih korakov. Idejni vodja lutkovne predstave je bila ga. Anita Požin, ki je ob pomoči gospe Vanje Sušec, gospe Petre Žnidarčič in gospe Klavdije Rovan, vodila dramsko skupino. Pomoč pri dramski skupini sta bili tudi vzgojiteljica iz vrtca

gospa Mateja Kos in njena pomočnica gospa Suzana Adamič. Številčni pevski zbor je vodila gospa Vesna Žagar, ob pomoči vzgojitelja iz vrtca gospoda Kos Miha. Člani instrumentalnega krožka, pod taktirko gospod Klopčič Roberta, so pripravili glasbeno podlago za predstavo. Plesalke, pod mentorstvom gospe Milene Oprčkal pa so se naučile tri plesе, ki so jih smiselno vpletle v predstavo. Sceno je izdelal gospod Silvo Lavtizar, kostume pa je zašila gospa Karmen Kugler. Pri predstavi so sodelovali tudi drugi sodelavci (gospod Pavel Kuralt, gospod Sreš Miha, gospod Tomaž Majerič, gospod Borut Sluga), ki so skrbeli za tehnične podrobnosti. Zadnjih nekaj vaj so se vse skupine združile in tako sestavile celoto iz že naučenih delov. Lutkovno predstavo, z naslovom »Dedek Mraz in škratje« smo predstavili širši publiki na zaključni prireditvi.

Zaključna prireditev je, tudi preko dokumentarnega filma o tematskih delavnicah, pokazala rezultat dela celotnih treh mesecev intenzivnega sodelovanja. Na prireditvi smo se še enkrat zahvalili krajanom, ki so sodelovali pri projektu, in sicer s simboličnim darilom, ki so ga izdelali mladi v učnih delavnicah, pod mentorstvom gospe Ditke Memon in gospe Andreje Čerenak.

Glede na toliko pozitivnih kritik, ki smo jih prejeli, tako od staršev kot od drugih gostov prireditve, po tistem že razmišljamo o novih oblikah interdisciplinarnega sodelovanja.

Vodja projekta:
Tatjana Lavrinc, razredničarka

PUSTOVANJE V CUDV DOBRNA

Na pustni torek smo se otroci in odrasli maskirali po skupinah.

Jaz sem bil noč, prav tako vsi v moji skupini.

V drugih skupinah so bili namaskirani v letne čase, strašila, delavce, punkerje, mušnice, divje mačke, rožice. Med maškarami sta bila tudi hudiček in čarovnica.

Plesali smo v telovadnici. Igrala sta Rok in Mitja. Rok je igral harmoniko, Mitja pa na bas kitaro. Ples je bil v torek dopoldan po maskiranju, trajal pa je do kosila.

Popoldan pa smo pekli miške v bivalnih enotah. Maske smo sneli, ker nam je bilo prevroče. Obleke smo namreč imeli narejene iz plastičnih vrečk za smeti. Pod njimi nam je bilo zelo toplo. Miške so bile dobre tudi brez maske. Veselim se, da bo drugo leto spet pust.

Igor Mesec, varovanec
Petra Žnidarčič, psihologinja

OGLED PREMOGOVIŠKEGA MUZEJA SLOVENIJE

Vsak drug teden imamo na programu izlet po Sloveniji. Tokrat smo se odpravili v Velenje, kjer smo si ogledali star Rudnik lignita, v katerem imajo dandanes muzej premogovništva v Sloveniji. Ko smo prispeli, smo najprej dobili zaščitno obleko in prave rudarske čelade. Zatem smo od kuharice dobili rudarsko malico, ki smo si jo shranili v globoke žepe. Ob vstopu v dvigalo smo zaradi varnosti oddali vsak svoj žetonček, ki nam je služil za varnostno število. Ob povratku se je število vseh nas moralo ujemanj s številom žetončkov.

S skupino rudarjev smo se vkrcali na dvigalo in odpeljali sto petdeset metrov v globino. Od tu naprej smo sledili rovu, ki nas je popeljal vse od kapelice (Sv. Barbare, ki je zavetnica rudarjev), v kateri so rudarji molili za srečo in varnost pri delu do ostalih predelov, kjer so bila prikazana stara orodja, oprema, prvotni načini vrtanja in pridobivanja premoga.

Sprva so rudarji za prevoz premoga uporabljali konje, kasneje so jih nadomestili z vozički. Danes pa že uporabljajo motorizirane trakove, ki omogočajo odvoz ogromnih količin premoga.

Spoznali smo, da so se v tem času spremenila tudi svetila. Najprej so si rudarji svetili z baklami, kasneje s petrolejkami. Danes pa že imajo elektriko, ki jo dobivajo od Termoelektrarne Šoštanj kateri v zameno za njo priskrbijo premog.

Med napornim »šihatom« kakor pravijo rudarji, smo si privoščili slastno klobaso in kos kruha ter sok. Včasih sta klobaso dobila le merilec in šef, ostali rudarji pa so se morali okrepčati s kosom kruha in jabolkami.

Med samim ogledom rova smo bili priča tudi simulaciji rudarske nesreče, ki so bile včasih kar pogoste. Da pa je bilo za nas še bolj zanimivo, je poskrbel naš »šusmajster«, kakor pravijo rudarji tistemu, ki izvrši eksplozijo, s katero poglobijo in razširijo rudarski rov.

Vse skupaj se je tako hitro končalo in že smo veselo pozdravili svoje rudarske »kamerate« po rudarsko: Srečno!

Gabi Lampret, varovanka,
Polona Kuzman, vzgojiteljica

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI 2008

Ponovno je prišel čas zimskih počitnic in odpravili smo se na Roglo, da se naužijemo zimskih radosti in obnovimo naše smučarsko znanje. Letošnja šola smučanja je trajala od 25. do 27. februarja. Zjutraj pred odhodom smo še zadnjič preverili, če imamo vse, kar potrebujemo, si oblekli kombinezone in že smo se peljali proti Rogli. Letošnjo ekipo so sestavljali: Tatjana, Pavle, Tadej, Jernej, Bine in jaz. Prvi dan se nam je pridružil še Aljaž, ki je zamenjal Bineta.

Ko smo prispeli, nas je čakala prava zimska pravljica. Sonce in sneg sta takoj privabila nasmeh na obraze. Potem pa smučke na noge in v trenutku smo se prelevili v prave smučarje. Ker je od lanske šole v naravi minilo že leto dni, so bili nekateri bolj, drugi pa manj, pogumni. Aljaž, ki je že izkušen smučar, se je takoj pognal po belih strminah. Skupaj smo se odpravili na smučišče, namenjeno za otroke. Razdelili smo se po parih in že smo smučali. Po nekaj nasvetih smo se odpravili na vlečnico. Jernej je hitro pokazal, kaj se je naučil lani, ko smo na Rogli preživeli pet dni in so z nami bile tudi še dve odlični učiteljici smučanja, Vanja in Milena. Jernej in Tatjana sta smučala kot za stavo, gor po vlečnici in dol po smučišču. Smučali smo se do poldneva, nato pa se odpravili proti šoli, kjer je otroke čakalo kosilo.

Drugi in tretji dan se nam je pridružil še Bine, ki je priznal, da je prvič na tako velikem smučišču. Ko je premagal prvi strah in se pognal po belih strminah, se je takoj pokazalo, da se zelo hitro uči. Poslušal je nasvete in kmalu in že se je smučal sam, pa tudi vlečnica mu ni delala težav. Vlečnica pa je bila najbolj všeč Tadeju. Ko sva se peljala, je kar vriskal od veselja. Pri smučanju je bil napredek kljub mnogim padcem očiten. Smučali smo se do onemoglosti in med počitki odžejali s čajem. Kaj kmalu je prišel zadnji dan in vsi smo bili prav prijetno utrujeni, zato smo si zadnji dan privoščili pizzo. Tudi pot nazaj, proti šoli, je bila prav vesela, kajti celo pot sta v avtu odmevala smeh in petje. Ko smo prispeli na Dobrno, smo imeli polno glavo vtisov dogodkov zadnjih dni in v srcu majhno željo-kdaj bomo to ponovili.

Za konec pa še ena šala:

SMUČANJE

Stonoga je bila žalostna:

"Tako rada bi smučala, toda ne morem!

Preden bi si nataknila vseh sto smučk, bi bilo zime že konec."

Miha Sreš, varuh

KAKO SMO PREŽIVELI ŠPORTNI DAN NA ROGLI

Ob prihodu na Roglo smo najprej malicali.

Nekateri so se odpravili na smuko

Nekateri pa veselo na sanke.

Klavdija Rovar, razredničarka
Luka Čevnik, varovanec,

KULTURNI DAN Z RDEČO KAPICO

Dva dni prehitro, pa nič zato, smo šestega februarja praznovali slovenski kulturni praznik. Zjutraj smo se najedli, lepo uredili in, kot bi trenil, že smo bili na poti proti Ljubljani. Po nas je prišel avtobus, katerega šofer je imel prav posebne sposobnosti, saj nas ni peljal le v Ljubljano, pač pa gor, na grad. Predvidevam, da si vsaj približno predstavljate, kakšne so ceste na gradove. Ja, bilo je vznemirljivo in zabavno.

Na Gradu deluje Mini teater, verjemite mi, ime mu zelo ustreza. Vsi mi in še vrtec, pa šolarji smo se simpatično natlačili v majhno dvoranico. In potem se je začelo: Rdeča kapica.

Otroci so uživali. Predstava ni bila klasična izvedba poznane pravljice.

Lutkarji so prikazali prav posebno vrsto interakcije z lutkami in občinstvom.

Tudi odrasli smo bili enakega mnenja: zares prava kulturna poslastica!

Petra Žnidarčič, psihologinja

ISKRICE

Tovariš David pribija uro na steno. Pomaga mu tovarišica Bojana.

Tovarišica Karmen opazi: "O, Bojana in David sta pa dober tim."

Učenka pripomni: "Ja, Bojana je pa danes dobra inšpektorica."

Na ogled centra prideta morebitni novi učenki, ki ju spremljata mami.

Učenec ju lepo pozdravi in vpraša: "Kako je pa tebi ime?"

Nova učenka: "Jacklin."

Učenec se obrne k drugi: "Pa tebi?"

Učenka: "Mischele."

Učenec: "A sta iz Francije?"

Nova učenka: "Ne, jaz sem iz Makol."

Učenka: "Jaz pa iz Polskave."

Učenec je zelo radoveden: "Iz Zgornje ali spodnje?"

Bojana Lipičnik, vodja CUV

Suzana na obravnavi

Suzi šteje: "Prima, sekunda, terca, kvarta, kvinta, seksta, septima, oktava."

Petra: "Suzana kdo te je pa to naučil?"

Suzi: "Ne vem."

Petra: "Kako dolgo pa že to znaš?"

Suzi: "Že »skoz«, že včeraj sem."

Petra: "Suzana dobro poslušaj

in ponovi za mano:

Če greš na dvorišče, daj kapo na glavo".

Suzi: "Saj »zdej« ne rabimo kape,

če je lepo vreme.

Glej kako lepo vreme je zunaj."

Petra Žnidarčič, psihologinja

LUTKARIJE IN VRAGOLIJE 2008

Četrtek dan za škrate in dedka Mraza, dan za lutkarije in norčije, dan za naš nastop na lutkovnem festivalu v Celju. Varovanci Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna in otroci vrtca Dobrna smo se z predstavo Dedek Mraz in škrate, ki smo jo v okviru projekta »Drugačnost združuje« pripravili, udeležili Regijskega srečanja lutkovnih skupin »LUTKARIJE IN VRAGOLIJE 2008« v Celju.

Že zjutraj pred odhodom smo bili vsi panični. Smo vse vzeli, so lutke pripravljene, imamo vse tehnične pripomočke, so vsi otroci zdravi? Skratka panika brez potrebe, ker četudi nam kdaj kaj ostane skrito, to potem z iznajdljivostjo nadomestimo in naredimo kot v pravljici: »Stari naredi zmeraj prav.«

Z vrtcem Dobrna, se je naš center tistega četrтка odpeljal v Celje. Kaj odpeljal? Pustili smo se peljati z avtobusom, saj štirideset nastopajočih res ne grev osební avto.

Ker smo bili prvi na vrsti smo imeli tako cel oder za sebe in smo lahko v miru pripravili sceno za naš nastop. Brez treme, brez živčnosti in brez brade za dedka Mraza. Igra poteka kot namazana, naš pevski zbor v B-duru odpoje pesmi z odliko in vse lutke do konca predstave odigrajo svojo vlogo brez napake.

Aplavz, ki smo ga poželi na koncu igre, smo morali skoraj na silo prekiniti, saj bi publika verjetno ploskala še danes. Kolikor hitro smo potem naredili prostor za naslednje nastopajoče, sami pa odšli na pogostitev v zgornje prostore Hermanovega brloga.

Varovanci in otroci so bili zelo zadovoljni, njihov nasmeh je krasil njihovo lička in vsi so bili zelo ponosni nase. Prav tako pa smo bili ponosni tudi mi ustvarjalci predstave.

Preživeli smo čudovit dan, poln lepih...oh, čakajte no. Tako se končujejo vsa takšna poročila. Škrate so po koncu odšli neznano kam, verjetno čistit sani za drugo leto, pevski

zbor je še dolgo v noč prepeval, vendar v C-duru, mi ostali pa smo samo obljubili, da drugo leto spet pridemo. Tako približno je izgledal naš nastop iz mojega zornega kota. In srečno smo živeli, do konca svojih dni.

Anita Požin, razredničarka

V VESNINEM KABINETU

V Vesninem kabinetu se »ful dogaja«. Vedno je zanimivo, saj na tisoč in en način spoznavamo svet okrog nas. Učiteljico imamo samo zase in ker nas že dolgo pozna, ve za naše želje, potrebe in težave. V času, ko smo pri njej, nam lahko posveti več časa in pozornosti kot če bi bili v razredu. V zadnjih dneh nas je fotografirala pri aktivnostih, kjer smo najbolj uspešni. Ponosni nase odhajamo na zaslužene počitnice. Upamo, da bomo kaj zanimivega in lepega doživeli. V jeseni pa nasvidenje!

Polona: »Sem mojstrica v vztrajnosti in natančnosti. Kozarec vzamem s pladnja, dam vanj en gumb, kozarec zaprem s pokrovičkom in postavim nazaj na pladenj. In dokler ne napolnim vseh kozarcev, se ne pustim motiti.«

Sandi: »Jaz pa sem si letos postavil cilj, da se spoprijateljim z rdečo barvo in količino tri. Uspelo mi je, postali smo prijatelji!«

Bine: »Pri pisanju večkrat delam napake. Ko bom svoji puncici poslal pismo, se bo smejala, če bom narobe napisal. To pa ne bi bilo »fajn«, zato bom raje vadil.«

Tadej: "Jaz si pomagam s fonomimičnimi znaki in preberem stavek na en, dva, tri. Čeprav se rad učim, imam najrajši zadnjih deset minut, ko lahko delam na računalniku."

Nina: "Pri učenju branja so mi bile v pomoč fotografije. Zdaj preberem več kot deset besed, čeprav poznam samo nekaj črk."

Maja: "Z branjem se kratkočasim že nekaj let, črke S Š, Z Ž in Č Ć pa mi ves čas delajo zmedo. Vesna mi je letos pomagala, da so mi postale bolj prijazne. Za vsako črko mi je povedala zgodbico (zgodbice pa imam že od nekdaj rada...). Naj vam povem eno. Kokoške pridejo na vrt. Mama jih odganja z roko in govori Š Š Š..."

Jernej: "Najbolj uživam pri branju pesmic. Tale pripoveduje o mucih iz devete dežele."

Vesna Žagar, specialna pedagoginja

ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO

V četrtek, 14. aprila 2008, je bila v Črni na Koroškem 18. državna revija »Zapojmo, zaigrajmo, zaplešimo«. Prireditev je potekala na dveh lokacijah; v Narodnem domu v Mežici so se predstavile pevске skupine, v Kulturnem domu Črna na Koroškem pa glasbene in plesne skupine.

Tudi mi smo se, kot že vrsto let do sedaj, odločili, da se na reviji predstavimo z glasbeno in plesno točko. Bili smo kar malo v zadregi, če se bomo utegnili dovolj dobro pripraviti za nastop na reviji, saj smo v letošnjem šolskem letu imeli kar nekaj projektov pri katerih smo aktivno sodelovali (otvoritev CUDV, nastop v Ljubljani ob podelitvi nagrad in priznanj za delo na področju socialnega varstva, sodelovanje pri projektu »Drugačnost združuje« in regijsko srečanje lutkovnih skupin v Celju).

Na revijo smo se tako prijaviili s glasbeno točko ZABAVNI MIX in s plesno točko SAM DA MAŠ TI MENE RADA, Jana Plestenjaka. Pridno smo vadili za nastop pri urah glasbenega in plesnega krožka, nato pa še teden pred revijo na intenzivnih vajah vsak dan.

Tako je napočil dan »Z« (Zapojmo, zaigrajmo, zaplešimo) in že ob 7.uri smo se odpravili na pot. Robi je skupaj z varovanci v kombi naložil instrumente, ozvočenje in naša oblačila za nastop, nato pa smo se odpeljali proti Črni na Koroškem. Tam nas je pričakala naša spremljevalka, ki nas je napotila do garderobe, kjer smo se preoblekli za nastop, dobili smo malico in dežnike, kot spomin na glasbeno revijo. Seveda smo si ogledali tudi oder, se vse potrebno dogovorili s tonskim mojstrom, preizkusili ozvočenje, vmes dali še intervju za televizijo in že smo se morali počasi pripraviti za nastop. Svoj nastop smo upravičili, saj smo poželi velik aplavz. Tudi sami smo bili z nastopom zelo zadovoljni, sploh še zato, ker smo vložili veliko truda, da smo se v kratkem času toliko naučili. Prejeli smo še čestitke in priznanja, nato pa smo se odpravili nazaj proti domu.

Seveda nismo pozabili na naš stalni ritual, da se po vsaki glasbeni reviji ustavimo v »pizzeriji« nekje na poti, podoživimo dogodke dneva in že delamo načrte za naprej. Vedno pade kakšna nova ideja in smeha nam ob tem nikoli ne manjka.

»Smeh je pol zdravja« pravijo, druga polovica pa je naš optimizem, s katerim se bomo lotili izzivov, ki so še pred nami...

Milena Oprčkal, varuhinja

PROJEKT PLAVANJE ALI KAKO SMO POSTALI »SKUPINA DELFINČKOV«

V letošnjem šolskem letu smo imeli plavanje po metodi Halliwick, na urniku vsak ponedeljek od 10. do 13 ure. Tako smo že prvi dan v tednu začeli z optimizmom, zabavo in navdušenjem. Eden od razlogov, zakaj je plavanje tako zanimiva in privlačna športna dejavnost je, v tem, da uspešno povezuje telesno dejavnost, zdravje in dobro počutje, praviloma brez nadležnih stranskih učinkov, kot so poškodbe. Plavanje pa, s primernim pristopom učenja, lahko pomeni tudi dejavnost, kjer je dovolj prostora za sproščenost, uživanje in veselje v vodi. Eden od specifičnih, individualno naravnanih načinov (en inštruktor dela z enim učencem) je tudi Halliwickova metoda učenja plavanja. Temelji na filozofiji, ki poudarja pomembnost prijetne izkušnje. Ravno zaradi tega so igre del procesa učenja in so osredotočene na pridobivanje izkušenj osnovnega gibanja, ravnotežja, spreminjanja smeri gibanja, dihanja, nadzorovanja položaja glave, uporabe turbulence in vzgoja, drsenja, varnosti v vodi itd. Pri vključevanju iger v učenje plavanja smo upoštevali individualno znanje vsakega posameznika, saj so se nekateri hitreje privadili na vodo, kot drugi. Vse to smo tekom leta skušali vplesti v naše ure plavanja.

Tako, zdaj pa nazaj k »delfinčkom«. Maja, Vid, Nina, Jernej, Tadej so pri programu že od začetka šolskega leta. Sošolec Bine se je skupini pridružil v januarju in kaj kmalu nadoknadil tistih nekaj mesecev zamude. Vsak ponedeljek smo po malici pripravili nahrbtnik s potrebnimi stvarmi (kopalke, sveže spodnje perilo, nogavice) in se odpravili v Terme Dobrna. Nahrbtnik je ponavadi pripravila katera od učiteljic, proti koncu šolskega leta pa so se učenci sami naučili kaj potrebujejo za bazen in so si že sami pripravili svoj paketek. Za nahrbtnik je potem bil zadolžen Vid, ki z veseljem nosi kaj na hrbtu. No, tu pa je že naš prvi »čof v vodo«.

Ker je Vid, nekega ponedeljka, prišel nekoliko kasneje v šolo, sem bila jaz zadolžena za nahrbtnik. Stvari smo dali v nahrbtnik in ga postavili v dnevni prostor. Nato pa smo se morali še obuti in obleči. A kaj, ko je nahrbtnik ostal v centru in smo ga pogrešili šele takrat, ko so učenci bili že v kabinah za preoblačenje. Nato je v akcijo stopila prijazna receptorka na blagajni bazena in kaj kmalu smo imeli pravo modno revijo za poletje. Stilistka je bila naša Milena. Nina je dobila rožnat dvodelni komplet in se je počutila kot prava dama, ko ji ga je Milena prikrojila tako, da ji je bil prav. Maja je imela hude športne kopalke, ki so sigurno pripomogle, da se je počutila kot prava plavalka. Fantje pa so se morali zadovoljiti z nekoliko bolj otroškimi barvami. Tisti dan je bilo veliko smeha že v kabinah. V vodi so nam stvari vedno gladko tekle. Najprej smo morali vsi narediti nekaj vaj za ogrevanje (kengurujevi poskoki, vožnja s kolesom...), nato smo prešli k glavnemu delu. Fantje so bili nekoliko bolj prilagojeni na vodo, dekleta pa so potrebovala več začetnih vaj, da so se lahko sprostile. Tekom leta smo lahko opazovali vidne napredke iz tedna v teden. Dekleta so se v začetku krčevito držale inštruktorjev, proti koncu leta pa so same hodile po bazenu in se pri tem še smejale ali popevale najnovejše pesmi. Fantje so bili pogumni že od začetka, vendar jim je še malo manjkalo, da bi plavali. Tako se je Bine naučil plavati v pičlih nekaj poskusih. Jernej dobro plava pod vodo in le še vprašanje dni je, kdaj bo čisto samostojno preplaval daljšo dolžino. Tadej je najprej osvojil tehniko drsenja, zdaj pa se počasi uči še zamahov. Vid pa se odlično počuti, kadar leži na vodi in »vozi čoln«.. Nihče od nas ne dvomi, da se bodo učenci naučili plavati; če ne prej, pa na morju.

Čas v bazenu kar leti in ura odhoda pride vedno prekmalu. Pa vendar vsi radi gremo iz bazena, ker vemo, da nas po bazenu čaka še presenečenje. Pri urejanju oz. oblačenju smo že pridobili na času. Vsak si vsaj približno zapomni, kje ima omarico. Nekateri poznajo tudi številke in si sami odklenejo. V kabino si odnesejo oblačila in se večinoma sami uredijo. Tudi sušenje las jim ne povzroča več težav. Naučili smo se tudi, kako se vstavi zapestnica od omarice v odprtino, da lahko izstopimo iz bazena. Prav tako vedno poudarjamo, da se je v bazenu potrebno primerno obnašati, saj so v bazenu tudi drugi gostje. Že prej sem omenila »presenečenje«. V skupini smo se dogovorili, da za naporno in dobro opravljeno delo potrebujejo učenci tudi nagrado. Tako se na poti v center vedno ustavimo tudi v slaščičarni. Kljub temu, da je obisk slaščičarne nagrada, smo se morali tudi tukaj naučiti, kaj pomeni primerno vedenje. Od tega, da pozdravimo, ko vstopimo, da naročimo pijačo, da se zahvalimo, ko nam natakarica prinese na mizo, da v miru popijemo, da plačamo račun in se zahvalimo, ko odhajamo. Naučili smo se tudi, da lahko naročimo različne stvari. Bine si največkrat privoščijo tortico, Tadej »Zalo life«, Nina in Maja kokakolo ali sok, Vid in Jernej pa sta zagovornika sadnega sladoleda. Po zimi si največkrat izberejo vročo čokolado. Jernej in Nina sta se naučila, kako se vpraša ali imajo mleko, ki ne vsebuje mlečnih maščob, saj imata dieto. Morda se komu to zdi samoumevno, pa vendar je za nas pomembna izkušnja, iz katere črpamo znanje še za druge socialne situacije.

Prijetno dopoldne zaključimo še s sprehodom do centra, kjer se velikokrat pogovarjamo, kaj smo se naučili v bazenu, kdo je nabral več »zlatih palic« iz dna bazena, kdo zna drseti na vodi in kolikšno dolžino je že kdo preplaval. Začetni koraki so bili nekoliko okorni, vendar smo splavali; kot pravi delfinčki. Prav iz tega razloga smo se odločili, da plavalni projekt zaključimo z izletom v nove Terme Laško. Z navdušenjem smo se tako konec maja odpeljali v Laško. Na žalost zaradi bolezni zraven ni bilo učenca Bineta. Zdaj že večji preoblačenja v kopalke so bili učenci gotovi kot bi mignil. Ob prihodu v bazenski kompleks smo se ustavili v

otroškem bazenu, kjer je bil pravi kit, pingvini in mini tobogan. V tem bazenčku smo naredili nekaj fotografij, nato pa smo se odpravili raziskovat še druge kotičke. Tadej je takoj videl visok tobogan in potem je tam ostal do konca. Nekje vmes si je poiskal tudi družbo punce, s katero sta se nekajkrat skupaj spustila po toboganu. Tadej se je primerne vedenja na toboganu že naučil, tako je Marjan zgolj nekajkrat preveril ali Tadej še vztraja na toboganu. Vendar se ni in ni naveličal. Maja in Nina sta bili bolj »dopustniški«. Namakali sta se v termalnem bazenu z mehurčki, nato pa sta se v spremstvu spuščali po hitri reki. Da je bilo bolj zabavno smo se še lovili z Jernejem, s katerim je Milena vadila zamahe. Vid je užival s Pavletom in kljub temu, da še ne zna plavati, se v vodi čudovito počuti. Za konec smo čakali še na valove. Ker jih kar ni in ni bilo, je Pavle prosil kopališke mojstre naj vsaj za nekaj minut »pričarajo« valove, da bi se naši delfinčki lahko doživeli še občutek valovanja. Vendar je pri tem tehnika odigrala glavno vlogo. Tako valov tisti dan nismo dočakali, zato upamo, da bodo ob našega naslednjega obiska popravili naprave in bomo lahko uživali na valovih. Z veseljem se bomo še kdaj prišli, saj se v vodi počutimo kot pravi delfini.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

LETOVANJE SKUPINE OVI IV B V TOPLI

V času pred prvomajskimi prazniki smo se odpravili na letovanje v Toplo. Najprej smo se ustavili v centru za usposabljanje, delo in varstvo Črna, kjer smo prevzeli ključe in dobili dodatne napotke, kako priti do našega novega doma. Po krajši vožnji po strmih pobočjih smo končno prispeli na cilj, kjer nas je sprva ob idilični pokrajini pričakalo sonce. Kmalu po kosilu pa so se na nebu nakopičili temni oblaki, ki so nas spremljali skoraj ves teden. Kljub dežnim kapljam in vetru smo pogumno odprli dežnike in se odpravili raziskovati nove poti.

Najprej smo se odpravili proti cerkvi Sv. Ane, a smo zaradi slabih vremenskih razmer in prevelike količine snega na poti, morali odnehati in se vrniti. Naslednji dan nas je pot vodila do zapuščenega rudnika svinca in cinka. Ogledali smo si slike, ki prikazujejo kako so pridobivali rudo. Tretji dan našega letovanja smo si zadali nalogo, da osvojimo vrh Pece. Izbrali smo smer, ki se je kasneje izkazala, da je za nas malce pretežavna, zato smo se brez osvojenega vrha morali vrniti nazaj.

V dolini Tople smo iskali dom Kralja Matjaža, ki še vedno spi pod Peco. Tokrat ga nismo našli, morda nam uspe prihodnje leto.

Vanja Sušec, razredničarka
Vinko Rovšnik, varuh
Franja Rehar, varuhinja

BOSI NA RIFNIK

Pravijo, da »dober glas seže v deveto vas«! Tako je novica o eni izmed izjemno pestrih planinskih prireditev dosegla tudi našo vas.

Planinsko društvo Gorica pri Slivnici je 30. aprila, na Kresno noč, že tretje leto zapored organizirala pohod Bosonogih na Rifnik. Z željo, da smo del tradicije prebujanja pomladi, ki jo na ta način obujajo, smo se pohoda udeležili tudi nekateri člani Planinskega krožka CUDV Dobrna. Kljub počitnicam in posledični odsotnosti nekaterih izmed naših članov se nas je nabralo

za ves kombi. Po kosilu smo se odpeljali v Šentjur, do Rifniškega gradu. Tam se je že nabrala peščica domačinov, ki se niso dali zmotiti pretenju črnih oblakov. Nekateri smo se sezuli, dali planinske čevlje za vrat in oči na peclje, da ne bi stopili na kak

špičast vrat. Tudi ostali so bili pogumni, saj je bilo potrebno ogromno

spretnosti pri stopanju po koreninah, med v nebo dvigajočimi se bukvami. Pot k sreči ni bila predolga; tudi sonce je držalo z nami. Na vrhu pa se je bohotal kres, ki je sicer še čakal svojo moč na svojo noč, na nas pa so že čakali voditelji ustvarjalnih delavnic. Poizkusili smo se v igranju melodije na glavnik, v barvanju na lubje in izdelovanju verižic iz eko-materialov, v metanju diabola in hoji na hodulje. Seveda pa ni manjkala bogata

kuhinja, ki je ponudila vse, od jajčnih omlet do svežega, biološko pridelanega sadja. Želeli bi še ostati, se pridružiti koncertu vokalne skupine GRIC ter rajanju ob luni, a nas je vabila večerja. Upamo, da se še vrnemo. Morda gre z nami tudi kdo od vas drugo leto, k sosedom v deveto vas.

Polona Kuzman, vzgojiteljica
David Stergar, vzgojitelj

PRI ZDRAVNIKU

S preselitvijo v nov dom smo dobili tudi nove, svetle in lepo opremljene prostore, kjer poiščemo pomoč, kadar začutimo, da nas kaj boli.

Prijazne medicinske sestre in zdravnica, ki nam prisluhnejo in nas tudi pocrklijo, so prav vabljive. Velikokrat se »pokažejo bolezenski znaki« v zadnjem trenutku ordinacijskega časa. Tako vsi »tisti ta težki« pacienti še ulovijo čas za obisk v ambulanti.

Naša zdravnica, pričaka vsakega pacienta enako potrpežljivo, kar vabi k sprostitvi in predaji v njene roke. Včasih postanejo obiski prav smešni. V ambulanti se počutimo čisto domače. Če se le da, si izberemo vrtljivi stol, udobno prekrižamo noge, globoko izdihnemo in potrpežljivo ter pričakujoče spremljamo dogajanje okrog nas. Ob pozornem opazovanju lahko vidim, kako skušajo z očmi usmeriti delo zdravnice.

Nič ni težko ziniti in pokazati grla, nastaviti ušes na pregled, celo slušalka za srce ni premrzla. Zdi se, da je še najtežje pričakovanje odločitve, če smo toliko bolni, da bomo dobili recept in kakšen »priboljšek« v obliki zdravil, da bomo deležni še malce več pozornosti v naslednjih dneh. Ker se to vedno tudi zgodi, smo vse bolj zadovoljni.

Lidija Hrnčič Tominšek, razredničarka
Valentina Pukel, varuhinja
Jana Višner, varuhinja

NARAVOSLOVNI DAN - POMLAD

Na pomladno jutro, 13. maja, se je skupina OVI III pripravljala na čisto poseben naravoslovni dan. Odločili smo se, da znanje, ki smo si ga pridobili pri pouku preverimo v naravi. In kje imamo največ rožic na enem mestu; seveda v parku cvetja, v Mozirskem gaju. Kaj vse smo doživeli tisto dopoldne si lahko ogledate na naslednjih fotografijah.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

NA VRTU ROŽICA RDEČA CVETI,
SONČEK JO GREJE, SE SLADKO SMEJI.
METULJČEK K ROŽICI PRILETI,
KER ROŽICA TAKO LEPO DIŠI.
SKUPAJ SE LEPO IMATA,
SMEJETA SE, POJETA IN IGRATA.
PRIJATELJA STA RES PRAVA,
KO SI Z NJIMA, JE ZABAVA.

Fantje iz skupine OVI III

Rožici iz skupine OVI III
med tulipani

Je to res žirafa?

Varuh Miha je Jerneja
naučil, da so mu ribe jedle
kar iz roke

Kam nas boš pa sedaj odpeljal?

Tudi varuh Miha se zabava

PREHRANA V CENTRU DOBRNA

Zdrava prehrana postaja v svetu vse bolj pomembna, ker je povezana z načinom življenja in z vsemi fiziološkimi procesi.

V Centru kuhinja omogoča varovancem predvsem:

- Uravnoteženo prehrano, ki preprečuje nastanek raznih deficitarnih bolezni.
- Varno prehrano, ki ne sme vsebovati zdravju škodljivih snovi.
- Varovalno prehrano, ki varuje pred nastankom civilizacijskih bolezni (bolezni srca in ožilja, diabetes, prekomerna telesna teža...)

Varovancem najbolj nudimo varovalno prehrano, saj to je polnovredna hrana, ki vsebuje vse hranilne snovi, ki jih človek potrebuje za ohranitev zdravja. Izpeljemo jo iz navadne zdrave prehrane, s tem da poudarimo lažjo prebavljivost, biološko polnovrednost ter nekoliko nižjo energijsko vrednost obroka. Namen varovalne prehrane je, da razbremenimo posamezne prebavne organe ali celotno osnovo organizma.

Pripraviti hrano, pomeni dati delček samega sebe, izreči neko sporočilo, dati nekaj svojega...

Sabina Rovan, vodja prehrane

NAŠA MALA DRUŽINICA SE VEČA

Čas kar prehitro beži, saj mineva že drugo šolsko leto, odkar sem se, kot socialna delavka, pridružila varovancem, delavcem, staršem in zunanjim sodelavcem, ki tako ali drugače sodelujejo s CUDV Dobrna. S pridobitvijo novih, modernih in lepih prostorov se je povečalo tudi število novih sprejemov. Iz varnega zavetja graščine smo se preselili kot mala družinica, zato sprejemanje novih članov naše skupnosti poteka postopoma. Tako se lahko s časom spoznavamo, prilagajamo drug drugemu, novim prostorom, ter novim pogojem dela. Za vsakega novega člana naše družinice želimo, da se nam pridruži pripravljen. Tako organiziramo pred sprejemom spoznavno srečanje, ki poteka v obliki razširjene strokovne skupine, ki jo sestavljajo: vodja CUV ali vodja IVO-VDC, psihologinja, vodja zdravstvene nege, fizioterapevt, vodja izmene in socialna delavka. Prav tako si prizadevamo spoznati socialno mrežo bodočega varovanca v domačem okolju, zato ga kot socialna delavka pred sprejemom, sevedas privoljenjem svojcev, obiščem na domu. In tako postaja s časom naša mala družinica prava velika družina.

Ob vsem tem navalu novih sprejemov in prilagajanj, pa nikakor nismo pozabili na naše varovance, ki so v CUDV Dobrna že dalj časa. V letošnjem šolskem letu sem po dogovoru s starši, skupaj s strokovnimi sodelavci-kami obiskala 6 družin. Obiski so potekali praviloma ob petkih, saj smo tako ob enem skrajšali staršem pot v eno smer. Vsi varovanci so bili izredno ponosni, da ji pelje njihova »tovarišica« domov, da bodo pokazali svojega kužka, svojo sobo, igrače... Ob enem pa smo se lahko s starši sproščeno pogovorili tudi o problemih, stiskah, željah, saj smo se lahko vsaj za uro ali dve posvetili le drug drugemu, kar pa v centru pogosto ni možno.

Upam, da bomo imeli to možnost, da bomo lahko vsakega varovanca obiskali vsaj enkrat.

Vesna Dolar, socialna delavka

DAN ODPRTIH VRAT V CENTRU ZA USPOSABLJANJE, DELO IN VARSTVO DOBRNA

Prav vsakdo izmed nas občasno prav rad odpre vrata na stežaj za vse misli in spomine, hrepenenja, sanje in sledi, ki vodijo v živ(o)ljenje. Le-tako nam lažje je, ko težje gre.

Ne da bi nam šlo slabo, smo tudi mi, v petek 23.maja, odprli vrata na stežaj za vse, ki so si želeli, dovolili in prišli pogledat naš novi center, v katerem bivamo od oktobra 2007. Naš Dan odprtih vrat s športom v pomlad, smo si konceptualno zamislili kot povabilo na ogled vseh aktivnosti, ki jih preko šolskega leta izvajamo v času učno - vzgojnih vsebin kakor tudi vseh interesnih dejavnosti, s katerimi lažje presežemo spomladansko utrujenost.

Z veliko vnemo smo se vsak na svoj način pripravljali na predstavitev nešteti delavnic, ki zaznamujejo naš vsakdan. Predstavili smo delavnico z glino, aranžiranje šopkov, delavnico s čaji, kuharsko delavnico ter neločljivo povezano glasbo, ples in šport. Želeli smo si, da bi se dobro imeli; tako mi kakor tudi vsi, ki so prišli k nam.

Ker pa velja, da začutiš kadar otipaš, okusiš in sploh poizkusiš, smo v samo ustvarjalno delo vključili tako varovance in njihove varuhe, vzgojitelje in učitelje kakor tudi vse obiskovalce. Iz glinenih ploščic je med našim druženjem nastal velik mozaik, iz spomladanskega cvetja cvetlični aranžmaji, iz posušenih zelišč okusen čaj, iz sadja, smetane in čokolade pa velika slastna kupa. Med »potovanjem« po našem centru, kjer je bilo kljub temu mogoče opaziti redni potek dela, so si obiskovalci lahko ogledali čudovito razstavo fotografij, katere avtorji so naši otroci. Za avdio-vizualne tipe doživljanj smo pripravili video projekcijo pregleda vseh aktivnosti preteklega leta. Kdor je želel, je lahko prelistal tudi naše glasilo, ki ga vsako leto izdamo v obliki z imenom Stopinjice. Najboljše po mnenju obiskovalcev pa je bilo sproščeno vzdušje, ki smo ga vsi skupaj ustvarili v telovadnici, kjer smo se zavrteli po plesišču, objemajoč žogo z natančnim metom v koš; s skrito simpatijo, ki se rada rodi, tudi med nami, prav v času pomladi. Tako smo končali še en dan, kateremu bomo prav radi odstopili prostor med lepimi spomini. Hvala vsem, ki so prispevali svoj košček mozaika tega dneva.

Polona Kuzman, vzgojiteljica

IZ NAŠIH DELAVNIC NA STOJNICE

Prvi teden v mesecu avgustu za starejše varovance Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna ni bil prav nič počitniški, saj so pridno pripravljali izdelke, ki so jih ponudili na stojnici na prireditvi Noč po kostanji.

Kar najbolje smo želeli predstaviti in ponuditi izdelke iz lastnih programov. Izdelujemo voščilnice iz ročno izdelanega papirja in drugih materialov, uporabne dekorativne izdelke (darilne vrečke, škatljice, cvetlične lončke z različnimi motivi). Ponosni smo tudi na spominke in druge izdelke, izdelane iz gline. Naš program obsega tudi pridelovanje zelišč na lastnem zeliščnem vrtu, sušenje in pakiranje v embalažo, ki je tudi rezultat lastnega dela.

Ideje za izdelke so rezultat timskega dela zaposlenih, sama izdelava pa je prilagojena zmoglostim varovancem, ki s svojo ustvarjalnostjo dajo posebnost vsakemu izdelku.

Andreja Čerenak, varuhinja

LETOVANJE V TOPLI

OVI IV A. Letovanje. Dve besedi, ki sta se združili v eno dejanje. Letošnje šolsko leto smo se odločili, da bo skupina letovala na celini. Topla, čudovita alpska dolina pod južnimi stenami Pece nas je pričakovala. Ponedeljkovo jutro, prvi dan. Malo nervoze pred odhodom; ali smo spakirale vse, smo vsi zdravi. Takoj po zajtrku smo se "vkrkali" v avtomobile in čas odhoda je prišel. Peljemo sein nato kakor strela z jasnega pred nami policaj. Čisto pravi. S strogo resnim izrazom na obrazu nam pove, da ne gori sprednja žarnica. Desna. Kakor da je pomembno katera ne gori. Leva ali desna je v takšni situaciji čisto vseeno. Požrem slino, se trpko nasmehnem in začnem uporabljati ženske čare, ki sem se jih naučila tekom let. Torej, po predaji dokumentov začnem z nasmehom. Nič. Začnem z drugo fazo in ga lepo pogledam. Nič. Hm, torej moram pogledu dodati še sijaj v očeh in nagniti glavo malce postrani, ne preveč, največ za 45 stopinj. Zazdelo se mi je, kakor da se je vendar malce nasmehnil, zato v hipu z roko napravim filmsko kretnjo, kot da sem si pravkar otrla solzo in Voila! Uspelo je. Po frazah o srečni vožnji in naj nam bo in sploh kako je on v redu, nadaljujemo pot. In tako prispemo v Toplo. Sploh ne vem ali smo prišli v Toplo ali na Toplo. Saj je vseeno, samo da smo prispeli. Počitniška hiša je super, razgled čudovit in družba sploh najboljša. Otovorjene kot mule, znosimo vse kar rabimo in večino tistega, kar ne rabimo v hišo, poskrbimo za otroke in se sesedemo. Ampak, ker red mora biti, se odpravimo raziskovati malo naokoli.....

Po večerji, negi otrok, uspavanki... začnemo delati načrt za naslednji dan. Pričakovale smo namreč obisk filmske ekipe iz centra in vse mora biti tip-top ko prispeta, tudi naš make-up, saj bomo vendarle zaigrale v enem izmed ključnih prizorov.

Naslednji dan, najprej zjutraj ob pogledu na dež zunaj, spremenimo ves delovni načrt. In tako igre in zaposlitve potekajo v dnevnem prostoru hiše. Ker pa nas je boginja sreče očitno postavila na preizkušnjo, smo nehote zaklenile prostor z našo kozmetiko in vsemi ostalimi potrebščinami. Poizkusile smo vse ključke, odklepale v desno in nato v levo, na rahlo in malce s silo ampak vrata so trmasto ostala zaprta. Vse obupane pokličemo hišnika v center Črna in glej, možakar se prikaže še pred poldnevom. Hitimo mu razlagati, da me res nismo nič krive, da so se vrata kar sama zaklenila in ker ga nismo hotele dodatno vznemirjati, smo ga pustile samega ob ključavnici. Ampak poslušale smo pa vseeno. Nekaj časa je bilo slišati "škrť" desno in nato "škrť" levo in nekakšno momljanje, ki se je sprevglo v #%%sss' & in potem BUM in vrata so se odprla!

Hura! Hip zatem ko hišnik odide, se končno prikaže filmska ekipa, ki ima že vnaprej določene naloge. Zamenjati sprednjo žarnico, desno, dostaviti oglje in seveda speči del kosila na žaru. Dež gor ali dol. Brez upiranja je žarnica zamenjana 1,2,3 in žar že pripravljen. Kljub temu, da je dež sproti ugašal ogenj, je bilo odlično pripravljeno. Tudi če bi ne bilo, ne morem to tega napisati. Med peko je kameraman tekal z dežnikom po pašniku, se sprehodil med nami in iskal kadre. Vsaj tako je rekel in da začne po kosilu, je še dodal. Ko smo se vsi skupaj zredili za 2.34 kg, smo morali hočeš

nočeš pozirati. Otroke sem, ti tja, glavo gor, spusti roko, poglej sem, postavi se ob okno in sploh in oh v nedogled. Kar nekaj časa smo tako tekali po hiši in prenašali kritike, kako ne preveč dobri igralci smo. Potem smo se morali vsi obleči in v dežju še opraviti zunanja snemanja. In ko smo mislile, da je vse gotovo, smo za vsak slučaj naredili še par fotografij. Tako pa smo gotovi sta dejala. Tako reče moja frizerka in zobozdravnik. Izgleda, da kar nekaj ljudi uporablja iste besede. No, saj je vseeno. Zadovoljna se poslovita, me pa tik pred njunim odhodom opazimo, da imata čisto prazen avto, zato jima ga napolnimo z odvečnimi rečmi iz naše zaloge (za vsak primer, če bi letovali en mesec), pomahamo v slovo in zavpijemo dežju, da zdaj pa naj počasi res že neha.

Tretji dan. Zadnji dan. Zunaj se je naredil čudovit dan, tako da smo se odločile da bomo takoj po zajtrku odšle na dolgi, dolgi sprehod. Narava je bila čudovita, pot ne preveč strma. Vsi smo že

sopihali ko smo se končno odločile, da gremo nazaj. Kosilo dunajski zrezek, pire krompir in grška solata, njam, njam. In pakiranje. Potovalke smo lepo »zbasale« v avto in v strešni kovček in strešni kovček se noče, NOČE zakleniti. Zopet! Ključ skušamo obrniti levo, desno. Nič. Skušamo ugotoviti, kaj je narobe. Ampak rezultata ni. Kaj sedaj? In v naših pametnih ženskih glavah se utrne rešitev. Torbica s prvo pomočjo ostane brez prvih povojev ampak naš strešni kovček je lepo ovit z njimi, naredimo le še pentljice. In krenemo na pot. Peljemo se po bližnjici in na poti nas ustavijo mladeniči, ki postavljajo mlaj in hočejo prostovoljne prispevke. Naše denarnice so skoraj prazne, skupaj zberemo le dva evra, kartic na žalost niso sprejemali. Lepo počasi se pripeljemo pred naš Center. Letovanja je konec. Vsem nam je bilo zelo zelo všeč, tako da nas bo Topla videla tudi naslednje leto.

Anita Požin, razredničarka

OBISK POŠTE IN PREMOGOVNIKA V VELENJU

Pri pouku smo se pogovarjali o poklicih, zato smo se odločili, da si jih nekaj od bližje pogledamo spoznamo. Na lepo torkovo dopoldne smo se odpeljali proti Velenju na obisk pošte in premogovnika. Najprej smo se odpravili na pošto, kjer nas je sprejela gospa Pavla, ki nas je popeljala na ogled. Videli smo kako poštna uslužbenka sprejema vplačila in izplačila denarja, oziroma položnic, kako se pravilno pošlje pismo, dopisnica in paket. Janiju je bilo najbolj všeč žigosanje znamk. Pot nas je vodila v kletne prostore, kjer poštarji sortirajo pošto. Poštar Miha nam je pokazal kako si zveže reklame in časopis za določen del Velenja. Pove nam, da je delo poštarja zelo naporno, saj morajo zelo zgodaj v službo, da je pošta pravočasno v naših nabiralnikih. Največ dela imajo decembra. Pakete mu je pomagal zvezati Dejan H. in pri tem se je zelo izkazal, tako da ga je hotel poštar Miha kar za pomočnika. Ogledali smo si še njihov vozni park (kolesa, motorje in kombije). Imeli smo srečo in ravno ujeli poštarja, ki je nalagal tovor v dostavno vozilo.

Gospo Pavli smo se za ogled lepo zahvalili, saj smo o poklicu poštarja izvedeli marsikaj zanimivega.

V nadaljevanju našega potepa smo si ogledali še muzej premogovništva Velenje. Sprejel nas je štajger Marko, ki nas je pozdravil s knapovskim pozdravom srečno. Pred vstopom v podzemni svet smo dobili obvezne čelade, jakne in knapovsko malico. Izbrali smo si čelade rdeče barve, kar pomeni, da smo bili električarji, po knapovsko štromarji. Po obveznem pregledu smo se v dveh skupinah z dvigalom spustili v jamo. Na začetku smo se ustavili pri kapelici v kateri je podoba Sv. Barbare, zaščitnice knapov. Pot nas je vodila po temačnih rovih do kaplana Slomška. Ob filmu nam je pripovedoval o začetkih rudarstva v Velenju, ter o težkem življenju knapov in njihovih družin. Ogledali smo si začetke rudarjenja, ki je bilo ročno, premog so prevažali z konji, goniči konj pa so bili otroci. Takrat so

veliko nevarnost predstavljali plini in voda. Pline so zaznavali s pomočjo posebnih svetilk, še prej pa z živalmi (pticami, podganami). Kot zanimivost, ki nam jo je štajger Marko pokazal, in se v vseh teh letih ni kaj dosti spremenila, je knapovski WC-kibla. Videli smo še prikaz rudarske nesreče, ki je zelo realistična, saj se tla pošteno stresejo.

Kriki ponesrečencev pa so nam segli do srca. Štajger je zaposlil minerja Dejana, da je opravil miniranje. Delo mu je šlo dobro od rok. Sledil je najbolj težko pričakovani dogodek in to je bila knapovska malica. Po

malici smo si ogledali del muzeja, ki prikazuje kako se je z leti rudnik moderniziral. Peljali smo se z trakom za prevoz ljudi, stroje za pripravo prog in odkopno fronto. Do dvigala nas je pripeljal vlakec za prevoz knapov. Zopet smo se v dveh skupinah naložili v dvigalo in se dvignili na površje. Sledil je obvezen pregled, nato pa smo se zahvalili našem štajgerju Marku za lep in zelo poučen ogled rudnika. V pozdrav smo mu zaklicali: SREČNO!

Vinko Rovšnik, varuh
Franja Rehar, varuhinja

Uteletičil sem se 2. skije
upravnega odbora
rednišnja komora agronomov
in Slovenije

Pred sestankom so vse udeležence pozdravili:
gospa Brigita Urh, gospa Tereza Trubelnik in
gospod Felko Leprovič.
Iz sestanika je gospod Blaž Mušnik predsta-
vil temo - Vodenje sestankov. Pogovarjali smo
se, kakšen je dober in kakšen je slab sestanek.
Veliko smo v skupinah, kar je bilo zanimivo in
nabavno. Na sestankih je potrebno upoštevati
hanton in se držati dveh tega reda. Sestanek
je bil na naju 2. januarjem zelo uspešen.

Ilon Bačnikar

PRIZNANJE DRUŠTVA DEFEKTOLOGOV SLOVENIJE NAŠI SODELAVKI MOJCI TRONTELJ

Ob letošnjem prazniku dneva defektologov je stanovsko društvo podelilo priznanje za dolgoletno strokovno delo z osebami s posebnimi potrebami tudi naši kolegici gospe Mojci Trontelj.

DRUŠTVO SPECIALNIH REHABILITACIJSKIH
PEDAGOGOVI SLOVENIJE/DRUŠTVO
DEFEKTOLOGOV SLOVENIJE
ZITMDR SEKCIJA
si pedagoški inštitut slovenskega jezika
in knjižničarstva in slovenskega
inštituta za psihologijo in psihosocijalno

Mojca Trontelj

prejme

PRIZNANJE

za pomemben prispevek k razvoju organizacije ter
defektološke teorije in prakse.

Ljubljana, 27. 1. 2024

V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna je gospa Mojca Trontelj, specialna pedagoginja, zaposlena že od leta 1986.

Sprva je vodila vzgojno delo v skupinah mlajših otrok z zmerno motnjo v duševnem razvoju. Kasneje je prevzela vodenje oddelkov kot razrednik na višjih stopnjah usposabljanja. Zadnjih nekaj let vodi oddelek starejših mladostnic in mladostnikov, ki delajo po programu usposabljanja za življenje in delo. Rada dela z otroki in odraslimi in jih z osebnim vzgledom, nasveti in primernimi pristopi pripravlja za čim bolj samostojno življenje, jim ponuja možnost izbire in jim daje vedeti, da so enakovredni člani naše družbe. Trudi se, da jih nauči odgovornosti do sebe in drugih, veliko časa posveča razgovorom o medsebojnem spoštovanju in prijateljstvu. Upošteva in spoštuje njihovo individualnost in enkratnost.

Vse to uspešno izvaja tudi v skupini za samozagovorništvo, ki jo vodi.

Na področju socialnega varstva je gospa Mojca Trontelj 1996. leta pridobila naziv mentorice.

Vseskozi je poleg dela z otroki in mladostniki veliko pozornost posvetila tudi delu s starši in jim skušala pomagati z nasveti in razgovori.

Sodeluje pri pripravi različnih prireditev v ustanovi, tako kulturnih kot športnih. Vrsto let je z otroki in mladostniki letovala v Strunjanu in v Izoli.

Izdelala je nalogo Uvajanje letovanja v manjših skupinah in jo tudi praktično izvedla s štirimi mladostniki, kjer je preverjala prenos teoretičnega znanja v dejansko življenje.

Svoje bogate delovne izkušnje prenaša na študente specialne in rehabilitacijske pedagogike, ki pri nas opravljajo prakso, hkrati pa se tudi sama izobražuje.

Za prejeto priznanje društva defektologov ji kolegi in kolegice iskreno čestitamo!

Bojana Lipičnik, vodja CUV

IX. LIKOVNA KOLONIJA - ČRNA NA KOROŠKEM

Vsaki dve leti CUDV Črna organizira likovno kolonijo. Tudi letos smo se kolonije udeležili Nina, Bine in mentor Silvo. Ustvarjali smo v idilični hribovski vasi Šentanel. Črnjani so lepo poskrbeli za nas. Bivali smo v turistični kmetiji, jedli domačo hrano in se zvečer ob plesu zabavali. Prvi dan je deževalo, kar pa nas ni motilo, saj smo bili vsi udeleženci pod velikim šotorom v katerem smo poslikali male šotore. Naslednji dan je bilo vreme bolj prijazno in lahko smo odšli slikat idilične šentanelške motive. To prijetno druženje smo končali v likovnem salonu v Ravnah na koroškem kjer so med drugimi visela tudi platna Nine in Bineta. Ko smo se vračali, smo s seboj odnesli prijetne spomine, priznanja in šotor, ki smo ga poslikali prvi dan.

BIENALNA RAZSTAVA SLOVENSKE DOMAČE IN UMETNOSTNE OBRTI

Tudi letos je bil od 18. Aprila do 23. maja 2008 Slovenj Gradec prizorišče bienalne razstave slovenske domače in umetnostne obrti. Razstava je pregled ustvarjanja v zadnjih dveh letih. Na njej so bili razstavljeni izdelki, ki so dobili pozitivno oceno komisije za ocenjevanje izdelkov domače in umetnostne obrti pri Obrtno-podjetniški zbornici Slovenije od prejšnje razstave. Po ocenah strokovnjakov je to največja tovrstna razstava v evropskem prostoru, na kateri je predstavljena "lepa dvoletna bera" izdelkov domačih in umetnostnih obrti. Na razstavi je letos sodelovalo 206 rokodelcev z okoli tisoč izdelki. Ponosni smo, da je na tej razstavi sodeloval tudi naš Center z glinenimi izdelki delavnic, za katere smo pred dobrim letom pridobili certifikat.

Silvo Lavtižar, likovni pedagog

ŠPORTNI DAN - ATLETIKA

*V slogi rastejo majhne stvari,
v neslogi propadejo tudi največje.*

(Salustij)

Letni športni dan za uporabnike Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna je bil izveden 8. 5. 2008 na nogometnem igrišču »starega zavoda« in na dvorišču novega centra. Vsebina letošnjega športnega dne so bile atletske discipline, prirejene sposobnostim naših varovancev in sicer: tek na 25 metrov in tek na 50 metrov, met žogice, skok v daljino z mesta, za najbolj močne suvanje krogle in za otroke na vozičkih vožnja med stožci.

Pri izvedbi tekmovanj v posameznih atletske disciplinah so pomagali: pri metu žogice Robi Klopčič, pri tekih Petra Škataro, Vesna Žagar in Biljana Kompan, pri skoku z mesta Marjan Trontelj, pri suvanju krogle Pavel Kuralt in pri vožnji med stožci Darja Gačnik.

Športnega dne se je v sončnem in vlažnem jutru udeležilo devet oddelkov CUDV Dobrna, to je 70 varovancev. Proti igrišču smo se zapodili natanko ob 10.15 in po zelo napeti uri in pol vročični zaključili z beleženjem dosežkov.

Pri varovancih mlajših od 18 let sta pokazala največ Nina Majcenovič in Bine Kolar, odlično formo je pokazal tudi Tadej Perc. Pri varovancih starejših od 18 let sta se najbolj izkazala Vida Flis in Rok Prašnikar, poklon je treba dati tudi Ini Košič, Aljažu Podjedu, Mateju Strnadu, Mitji Butu in Luki Čevniku. Pohvala pa gre tudi ostalim varovancem CUDV Dobrna, ki so s svojim trudom in trdno voljo pokazali, da lahko premagajo še tako velike ovire.

Ob koncu športnega dne so se v spretnosti podajanja vodnih balonov preizkusili skoraj vse naše varuhinje, varuhi in razredničarke. To je bilo smeha - huronska zabava!

Vse aktivnosti so potekale pod budnimi očesi naših varuhinj in varuhov, razredničark in drugih strokovnih delavcev, zato se jim za sodelovanje in pomoč pri športnem dnevu najlepše zahvaljujem.

Pavel Kuralt, športni pedagog

LETOVANJE V PINETI

Prvi teden meseca junija smo se s skupino šestih otrok odpravili proti morju. Naša lokacija je bila letos Pineeta pri Novigradu. Lani smo bili na Debelem rtiču in smo si želeli malo spremembe.

Na oblačno ponedeljkovo jutro smo se odpravili proti morju. Vreme res ni bilo kaj prida, a naše dobre volje ni moglo pokvarit.

Po krajšem postanku smo bili v Pineti že pred kosilom, tako da smo raziskali okolico in se namestili v sobe. Po kosilu, ki je bilo zelo okusno smo testirali morsk vodo, ki je še vedno slana mokra in dokaj topla.

Vse dni je bilo sončno vreme, tako da smo bili na plaži, se kopali in sončili. V sredo popoldne je nevihtno vreme preprečilo namakanje v morju, zato smo jo po kosilu jadrno ucvrli v Rovinj. Utrujeni od sprehoda po ozkih mestnih ulicah smo se ustavili v Havani na pijači. Kupili smo kartice in že je bil čas, da se odpravimo nazaj proti Pineti.

V petek zjutraj smo se po zajtrku odpravili proti domu. Vreme se je vztrajno slabšalo in vrnilo smo se v hladno petkovo popoldne.

Letovanje je bilo zelo prijetno, vsi smo se dobro počutili, tako da vse skupaj kliče po čimprejšnji ponovitvi.

Darja Gačnik, razredničarka

DNEVNI CENTER CELJE SE PREDSTAVLJA

»Takle mamose fajn«...

Kostanjevci piknik (jesen 2007)

Naši ustvarjalni dnevi...

Moj rjavi konj ne rabi uzde...

Varna v rokah svojega hipoterapevta...

5. Državne igre MATP v Vipavi
(november 2007)

V džungli se marsikaj dogaja...

Mrzlični prednovoletni nakupi v City centru Celje...

Obisk Božičkove dežele
v City parku Ljubljana...

Po igrici Pismo stricu nas je obiskal dedek Mraz...

Na poti v Terme Dobrna...

Vodni ples v dvoje...

Četvorka v bazenu

Uživanje v hidrotterapiji

Midva sva najboljši par

Ko sem z vsem zadovoljna

Ponosni smo na rezultate našega ustvarjanja...

Škratinje in škrti na pustovanju

Mladi virtuoz na citrah

Takole se zabavamo v trebuhu gosenice

Kaskaderski podvigi na toboganu

Prstki rišejo

Spomladanske jagode

Pomorščaki v Piranu

Morski deklici v Portorožu

Veliko smeha v Kopru

Marko Milič bi bil ponosen na naju...
(3. regijske MATP igre)

Priprave za slovensko
hokejsko reprezentanco...

Mnjami torta...

Kolektiv Dnevnega centra CUDV Dobrna v Celju

NAŠA TEDI SE POSLAVLJA

Zadnjih devet let redno hodimo na terapevtsko jahanje v Konjeniški klub v Škofji vasi, kjer imamo v oskrbi našo kobilo Tedy. V teh devetih letih je velika večina naših varovancev sedela na njenem hrbtu, tisti, ki niso sposobni za jahanje, pa so jo vsaj pobožali. Poznamo pa jo razen redkih izjem praktično vsi.

Tedy je res prava kobila za izvajanje hipoterapije. Je ravno dovolj velika, da ima lahko med ježo terapevt iztegnjeno roko za jahačevim križem, kar zagotavlja maksimalno varnost in nadzor. Na spremembe v okolju, na hitre gibe ali močnejše zvoke se ne odzove nervozno ali sunkovito. Po naravi je mirna, prilagodljiva in željna kontakta s človekom. Žal pa je Tedy letos stara že preko 19 let in ima vedno večje težave s kolenskimi sklepi. Na ustrezno zdravljenje ni reagirala, tako, da breme vedno težje prenaša in pri tem šepa. Zaradi tega smo prisiljeni prenehati izvajati terapevtsko jahanje z njo. Odločili smo se, da jo oddamo v mirno okolje, kjer se bo v družbi drugih konj mirno pasla na pašnikih.

Ker pa je hipoterapija za večino naših mladostnikov izredno koristna, terapijo nadaljujemo s kobilo Sero, ki pa je last Konjeniškega kluba Celje. V zadnjim mesecih smo kar pogosto jahali na njej, tako, da smo jo vsi kar dobro sprejeli, vendar smo vedno ob obisku kluba pokukali tudi k naši Tedy.

Marjan Trontelj, fizioterapevt

TERAPEVTSKO JAHANJE V CUDV DOBRNA

Hipoterapija je nadgradnja neurofizioterapije na nevrološki osnovi z in na konju, ki jo izvaja diplomirani fizioterapevt z dodatno strokovno usposobljenostjo, predpiše pa jo zdravnik specialist. Obravnave se izvajajo praviloma v koraku na dva načina. Prvi je ta, da hipoterapevt sedi za varovancem na konju in izvaja nadzor, drugi pa, da hipoterapevt hodi ob konju in s tal izvaja nadzor nad varovancem. Osnova je neurofiziološko spodbujanje uporabnika z več kot 100 impulzi na minuto v koraku vodenega terapevtskega konja. Cilj je izboljšanje nevroloških motenj gibanja po nevroloških gibalnih konceptih. Hipoterapija zaradi vsega naštetega razvija zdrav način življenja in vpliva na izboljšanje zdravja in psihofizičnega dobrega počutja na popolnoma naraven način in s tem posledično izboljša kvaliteto življenja našim uporabnikom. Program terapevtskega jahanja je eden od dopolnilnih pristopov za promocijo zdravega, sproščenega načina preživljanja prostega časa, promocijo terapevtskega jahanja kot oblike psihofizične vadbe, ki s svojimi tehnikami vpliva na telesno in duševno sprostitev, izboljšanje mišične moči, vzdržljivosti, gibljivosti, telesne drža. Terapevtsko jahanje poleg vsega ostalega razvija tudi koordinacijo, ravnotežje, reakcijski čas in s tem hipotetično vpliva na zmanjšanje možnosti padcev in posledičnih zlomov ter nenazadnje omogoča čim večjo samostojnost pri nadaljnjem opravljanju vseh dnevnih aktivnosti v vsakodnevem življenju.

Udeleženci programa hipoterapije se v skladu s svojimi sposobnostmi aktivno vključujejo v oblikovanje svojega individualiziranega programa in to v vseh njegovih fazah, tako pri načrtovanju, izvajanju ter pri evalvaciji ciljev. V timsko delo pa se prav tako aktivno vključujejo tudi starši oz. zakoniti zastopniki udeležencev programa. Takšno vključevanje je še posebej pomembno pri planiranju in evalvaciji operativnih ciljev navedenega programa terapevtskega jahanja. Pri programu terapevtskega jahanja upoštevamo možnosti, želje in interese uporabnikov z motnjo v duševnem razvoju.

Najpomembnejši sestavni del terapevtsko rekreativnega jahanja, pa je ustvarjanje vezi uporabnik-žival, saj ponuja možnost, da se uporabnik bolje in učinkoviteje odpira v okolje kar pripomore k socialni integraciji.

Mag. Tine Kovačič, hipoterapevt

ODRASLI V CUDV

Veliko se je zgodilo od zadnje izdaje Stopinjic v lanskem juniju. Kje začeti s pisanjem, kaj je pomembno, kaj je zanimivo?

Pomemben je gotovo napis Dom za odrasle nad vhodom v desno krilo novogradnje. Pove, da se v CUDV Dobrna izvaja tudi storitev institucionalnega varstva odraslih. Povprečna starost štiriindvajsetih uporabnikov je 31 let. Povprečna starost med sedmimi »novinci« je višja skoraj za štiri leta. Najmlajši je januarja dopolnil šestindvajset let, najstarejši se bliža petdesetim.

Dopoldan potekajo zaposlitve v delavnicah. Ministrstvo v letu 2007 in 2008 ni sprostilo dodatnih mest za vključitev v VDC, zato je že od decembra 2006 vključenih v VDC le 12 uporabnikov, ki so hkrati tudi uporabniki storitve institucionalnega varstva odraslih za preostalih 16 ur dneva. 12 je vključenih v 24-urni program institucionalnega varstva in so na čakalni listi za vključitev v VDC.

Popoldan se odvijajo rutinska opravila skrbi za lastno obleko, čistočo bivalnih prostorov, priprava večerje enkrat tedensko in prosto časovne aktivnosti. Poleg organizirane telesne vadbe s športnim pedagogom uro tedensko motiviramo odrasle k ohranjanju telesne kondicije tudi z redno hojo v okolico, občasnim obiskovanjem bazena, uporabo sobnega kolesa, posamezniki pa so se vključili še v planinski in športni krožek. Glede na interes sodelujejo tudi v plesnem, pevskem, instrumentalnem in umetniškem krožku. Veliko veselja jim dajejo nastopi v igrah, ki so skupen projekt vseh naštetih krožkov. Tematska predavanja z zunanjimi izvajalci vedno pritegnejo pozornost. Letos so bile predstavljene vsebine o Afriki, o muzejski dejavnosti in o varnem gibanju v cestnem prometu.

Redni obiski vseh lokalov v kraju, od trgovine, pošte, trafike, slaščičarne, hotelske kavarne, frizerskega salona do bazena in pedikure postajajo samoumeven del preživljanja prostega časa. Letos smo s sodelovanjem staršev in skrbnikov odprli za večino odraslih uporabnikov centra bančne račune in postajamo pogosti obiskovalci banke v Vojniku. S kombijem smo se odpeljali na potep po prazničnem Celju, obiskali Maribor, Velenje, jezerov Šmartnem ob Rožni dolini ... Posamezniki so sodelovali na delavnicah vseživljenjskega učenja na Igu, na posvetu o prostem času v Črni na Koroškem ter na regijskih in državnih igrah Specialne olimpiade. Vključili smo se v čistilno akcijo v domačem kraju .

Pred vrati je poletje. Na vrsti so letovanja. Z izjemo celinskega letovanja v Topli bo letos večina letovanj odraslih šele v septembru, ko se bomo odpravili v Šibenik, Debeli rtič, tudi Baško. Tople pomladne dni smo si popestrili s piknikom, v parku in na lovski koči nad Dobrno. Ob tej priložnosti se lovski družini Dobrne najlepše zahvaljujemo za gostoljubnost.

Brigita Kuder, vodja IVO in VDC

VTISI NAŠIH VAROVANCEV

Januarja sem prišel na Dobro.
Tu se dobro počutim. Vseč so mi sprejeli,
pa tudi Kina. Delam v lesni delavnici.
Bil sem na tekmovanju specialne olimpijade
na Ravnah na Karškem in na Igu.

Leon Jeroš!

Letos sem se vključil v planinske
krožek. Bil sem na Mozilu,
na gori. Oljki, tudi na Goljari.
Na pohod grem zelo rad.
Mitja But

NAŠI LIKOVNIKI USTVARJAJO

Avtor: Maja Goleš

Avtor: Nina Majcenovič

Avtor: Tadej Perc

Avtor: Polona Janžič

Avtor: Gabrijela Lampret

Avtor: Jernej Jakopič

Mentor: Silvo Lavtižar, likovni pedagog

ZAKLJUČNA EKSKURZIJA NA CERKNIŠKO JEZERO ALI »JEZERO JE JEZERA NEJ«

V okviru programa oddelkov OVI usposabljanje za življenje in delo (UŽD A in UŽD B) sva v začetku šolskega leta načrtovali tudi spoznavanje različnih ekosistemov. Preteklo leto smo se odpravili na ogled solin v Sečovelje, letos pa smo si ogledali Cerkniško jezero. Še preden smo se odpravili na pot, smo si s pomočjo interneta poiskali informacije o samem jezeru, pogledali slike in pot, ki nas bo pripeljala do tja. No, in končno smo uskladili datum izleta, naročili avtobus in se kljub slabemu vremenu odpravili na izlet. Naša dobra volja je pregnala temne oblake nad Cerkniškim jezerom. Po dobri

uri in pol vožnje smo prispeli v Cerknico. Bili smo lačni, in da ne bi izgubili kakšnega grama telesne teže so poskrbele naše kuharice z obilnimi sendviči. Trebuščki so se nasitili in mi smo bili pripravljeni na odkrivanje lepot Cerkniškega jezera. Najprej smo se z lojtrnikom popeljali okoli samega jezera. No, pa so se pričele dogodivščine. Vzpon na lojtrnik ni tako preprosta stvar, kot si nekateri mislijo. Potrebuješ kar nekaj motorične spretnosti, da s spretnostjo baletnika stopiš na drog in se povzpneš na voz. S skupnimi močmi se nas je vseh triindvajset uspelo usesti na voz. Nekateri naši mladostniki so se prvič peljali z vozom in marsikoga je bilo na začetku tudi strah. Vendar sta nas kobili Cofka in Breda peljali mirno in varno, tako da je bil strah povsem odveč. Pa tudi medvedov, ki jih je v gozdovih okoli jezera kar nekaj, ni bilo nikjer v bližini. Vodič na vozu nam je pripovedoval o naravnih lepotah, mi pa smo pozorno poslušali in opazovali okolico. Po uri vožnje smo obiskali še muzej Cerkniškega jezera, kjer so nam predvajali prečudovit film o znamenitostih jezera v vseh letnih časih. Ogledali smo si tudi maketo s pomočjo katere smo spoznali, da jezero v določenih mesecih leta je, v določenih pa ga ni. Polni novih informacij ter dogodivščin smo šli ponovno polnit naše trebuščke. Privoščili smo si našo najljubšo hrano - pizzo.

Po takšnem kosilu smo si pridobili nove moči in odločili smo se, da si ogledamo še naravne mostove v Rakovem Škocjanu. Na poti do tja je pričelo močno deževati, tako smo se odpravili kar proti Dobrni. Kljub hudemu prometnemu zastoju smo se srečno vrnili.

O zaljubljenih parčkih ter takšnih in drugačnih pripetljajih pa kdaj drugič.

Mojca Trontelj, razredničarka
Klavdija Rovar, razredničarka

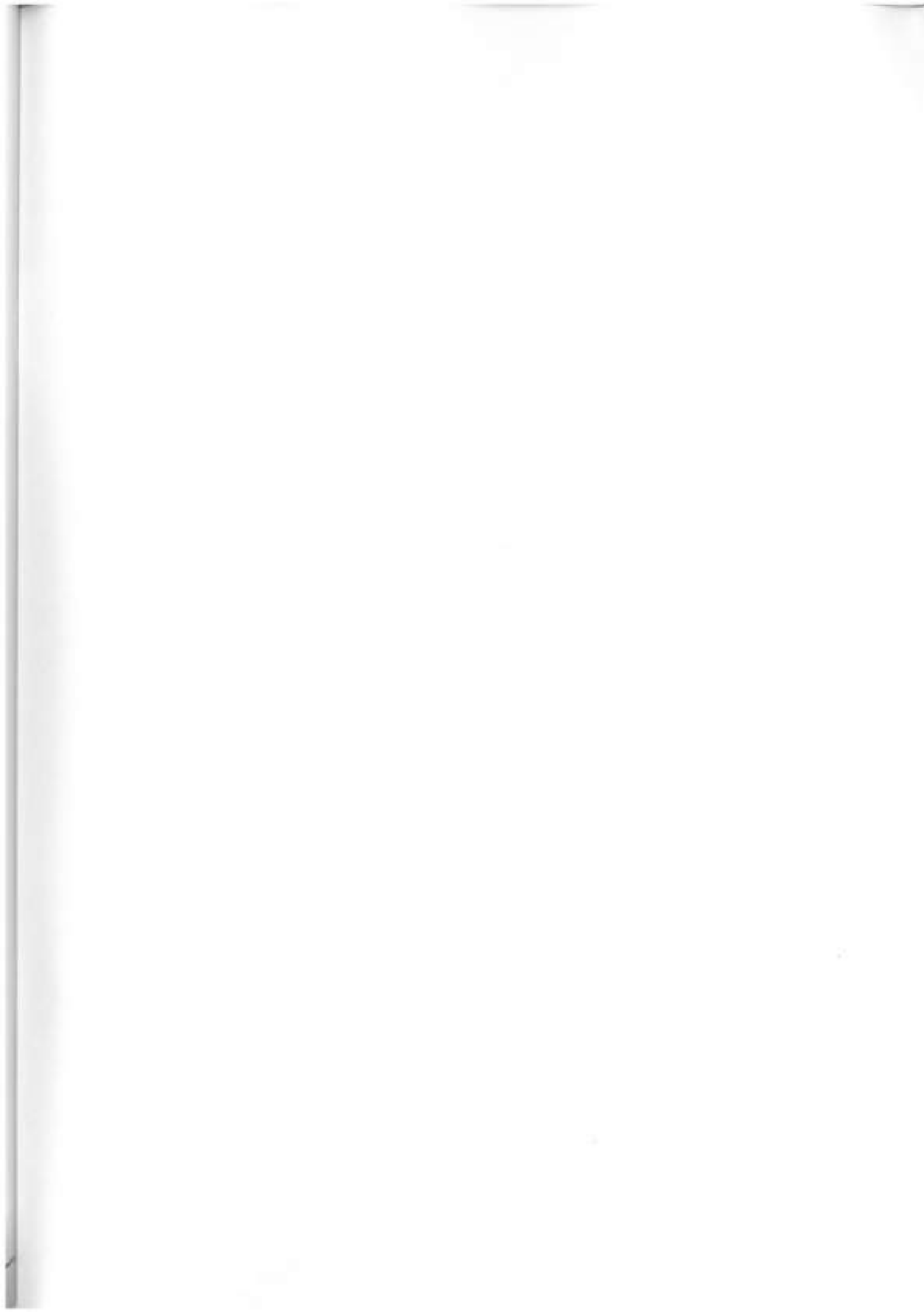
V SVETU HITROSTI IN NEKAJ TEORIJ

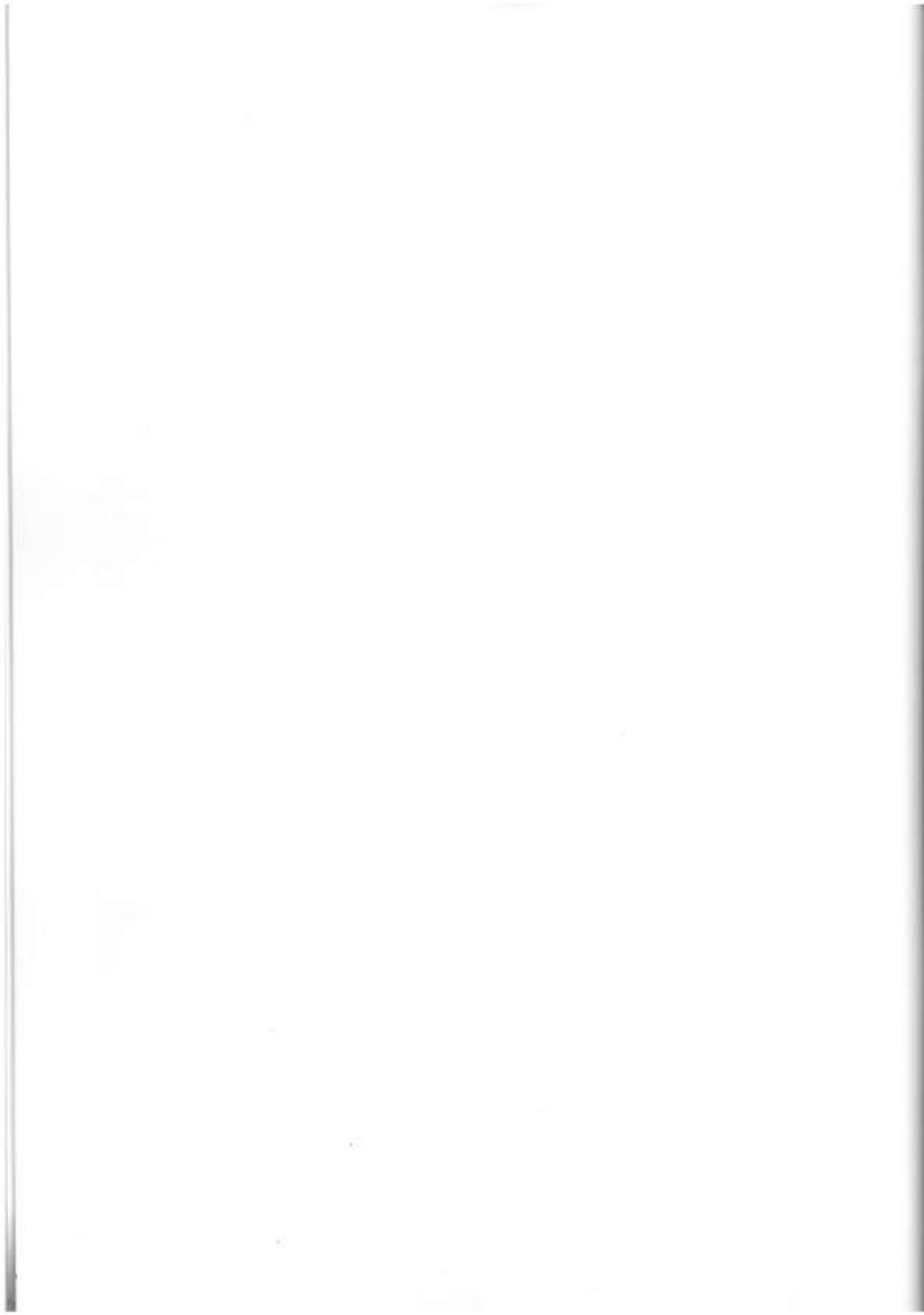
Svet je pač takšen, da človek vnaprej ve, da karkoli bo počel, naj počne hitro. Potrošniški narcis v nas, nas vsako sekundo opozarja, da so odprli 12 novih tako imenovanih »fast food« restavracij, da je na banki hitro okence, v trgovinah hitre blagajne, če kdo ob bankomatu menca in tipka eno minuto predolgo, smo nervozni in že nam naš um narekuje, da je to minuto potrebno nekako nadoknaditi drugje. Vse kar počnete, počnite hitro, le ko ste v avtomobilu, se peljite počasi, ker vam bomo drugače zaračunali. No, zdaj mi pa povejte, kako naj človek vse to uskladi in razume. In od obupa si pač kupimo kremo, se namažemo z njo in smo po petinštiridesetih minutah suhi. Če krema slučajno ne prime, kupite prenosno savno in par elektrod, ki si jih »napopajate« na telo in to je to. Debel človek pač ne more zdržati hitrosti življenja, zato za vsak slučaj kupiš tri kreme, ker je potem ena zastoj. Zato razumite, da imam v naših delavnicah s hitrostjo težave. Sam sebe zalotim, kako postanem poten, če ni nekaj narejeno takoj. Prav zamisliti se moram, da pri naših uporabnikih beseda »takoj« nima pomena in jo razumejo kakor mi »visokotlačnizapornoenostranski« ventil pri »antigravitacijskemmodolu«. Ne razumete kaj ne? No, naj vam povem, da niste edini, ker tudi jaz ne!

In kako vse skupaj izgleda v praksi: Robi si namisli, da je potrebno obdelati stotrinajst letvic za zaboje in čas za to je trideset minut. Po teh minutah se pred menoj znajde ena letvica in to neobdelana. Robi trikrat globoko vzdihne in želi pojasnilo. Pojasnila ni in normo zmanjša na trideset letvic in šestdeset minut. Letvic ni in pojasnila tudi ni, Robi pa že zelo globoko diha. Potem po nekajkratnih usklajevanjih pridemo na končnih petnajst letvic v štirih urah. Po končanih delovnih obveznostih, je treba pospraviti prostore, seveda hitro, ker se mudi na kosilo. Skratka, hitro, hitro, hitro. Uporabniki se sicer ne pritožujejo, ker na koncu je tako in tako po njihovem, me pa tovarišice kregajo, da se naj malo »zabremzam«. »Eto« in sem spet jaz kriv. Tako. Zdaj veste, če se slučajno kdo pritoži, da pri meni vse teče hitro, mu povejte, da je za to kriva država. Smešno pa je, da tudi tole pišem hitro, ker me v uredništvu že čakajo, da oddam članek. Torej. Resnično nisem kriv!

Robert Klopčič, delovni inštruktor

Uredniški odbor: Simon Krajnc, Tatjana Lavrinc, Mag. Tine Kovačič, Silvo Lavtižar, Petra Žnidarčič
Grafično oblikovanje: Silvo Lavtižar
Tehnična priprava: Simon Krajnc
Članke in fotografije so prispevali zaposleni in varovanci CUDV Dobrna
Tisk: DESIGN STUDIO D.O.O.
Izdano: Junij 2008, naklada 250 izvodov